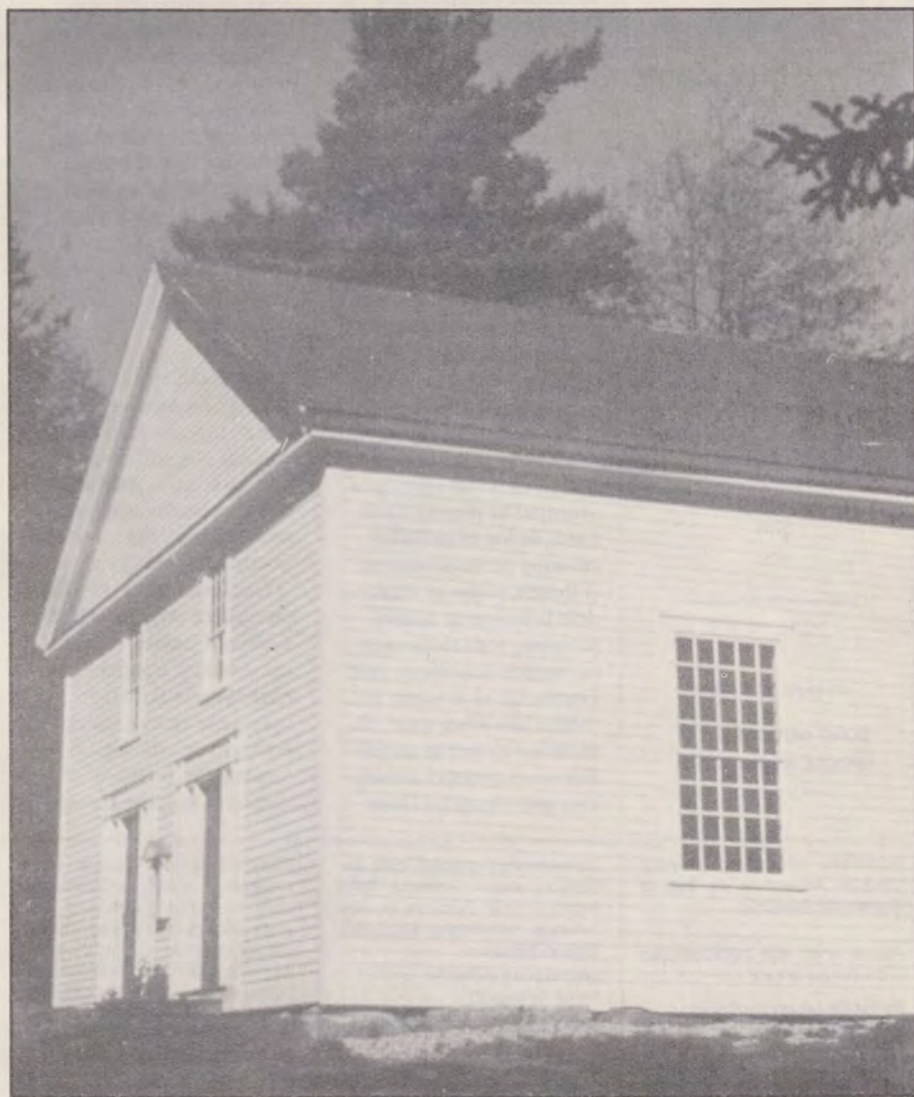

MARTIE 1997

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Aș renunța la o mie de erori pentru un singur adevăr

SUPLIMENT

BUN VENIT ÎN FAMILIE

5 Îți scriu de aici pentru că nu ești aici

Un apel la fidelitate față de biserică scris de un veteran

7 Mergeți în toată lumea

Ce înseamnă astăzi mandatul Evangheliei

9 Adventist Frontiers

Perspective misionare actuale

11 Dincolo de aparențe

Interviu cu Baraka Muganda

17 Apa

cea mai sănătoasă băutură

Editoriale

3, 4

Declarații oficiale

13, 14, 16

Colțul copiilor

20

Știri

21

În numărul viitor:

Solia adventistă și atacul evoluționist

Interes înnoit pentru o alimentație sănătoasă

Titlul primului articol din serialul pentru „Anul sănătății și al vindecării” este cât se poate de inspirat: „Supuneți-vă alimentația unui control conștient” (ianuarie 1997).

Dumnezeu ne încurajează să facem o înnoire a minții, pentru a primi adevărurile Sale cu privire la modul sănătos de a ne alimenta. „În cereale, legume, fructe și nuci, găsim toate elementele hrănitoare de care avem nevoie. Ele dau o tărie, o putere de rezistență și o vigoare intelectuală care nu pot fi dobândite printr-o dietă mai complicată” (Dietă și hrană, pag.314,322 engl.)

Liliana Iordănescu,
Râmnicu-Sărat

Acest nou serial privind principiile de viață sănătoasă care ne-au fost date de Dumnezeu vine la timpul potrivit. Ideea că timpurile sunt și așa prea grele ca să ne mai îngreunăm viața cu Reforma sănătății este lipsită de teme.

Mesajul cu privire la sănătate ne-a fost dat tocmai ca să fie un ajutor providențial în vremuri grele. Dacă, în loc să ne lăsăm obsedați de inconveniente și lipsuri, pășim cu încredere la aplicarea acestui program, vom recunoaște cu bucurie ocaziile pe care Dumnezeu ni le oferă. În 1902, Ellen White scria: „Să înaintăm cu tact în simplificarea alimentației noastre. Prin providența lui Dum-

nezeu, fiecare țară produce articole de hrană care conțin substanțele hrănitoare necesare pentru dezvoltarea organismului. Acestea pot să fie pregătite într-un mod atrăgător și sănătos” (Dietă și Hrană, pag.94 engl.).

Eu am fost surprinsă să observ că, oricât a fost viața de scumpă și împovărată, în fiecare an am fost binecuvântați cu câte un sortiment de alimente suficient de ieftin pentru a face chiar o „cură”. Anul trecut au fost morcovii, anul acesta merele și salata verde (vorbesc pentru piața din București). Inspirația ne încurajează să folosim cu înțelepciune alimentele specifice zonei în care locuim: „Dumnezeu ne-a dat o mare varietate de alimente sănătoase și fiecare persoană trebuie să le aleagă dintre acestea pe cele pe care experiența și judecata sănătoasă le indică drept cele mai potrivite cu nevoile sale.” (Ibid.)

Adriana Bocăneanu,
București

De când a apărut „piramida alimentației sănătoase” promovată și de uniunea noastră, care excelează acum în Anul sănătății și vindecării, mă urmărește un gând, dar mi-a lipsit curajul să vă scriu.

Dacă noi trebuie să fim primii în ce privește o dietă sănătoasă, bazată pe fructe, zarzavaturi și leguminoase, cred că ne-ar fi de mare folos niște cunoștințe experimentale sau cărți de specialitate. Jinduiesc văzând în piața morcovi,

țelină, praz, andive etc. fragede și plăcute la vedere de-ți lasă gura apă, și noi nu știm cum să le păstrăm pentru iarnă. Am făcut un solar și nu știu cum să pregătesc paul germinativ, cum să asigur temperatura, umiditatea, aerisirea corecte, cum să selecționez semințele, răsadurile etc.

Pe bună dreptate puteți spune: Nu e treaba noastră! Dar, așa cum ni se recomandă alegerea alimentelor sănătoase, nu intră în datoria noastră și cunoștințele privind cultivarea, recoltarea, conservarea și prepararea lor, pentru a fi cu adevărat în fruntea „sănătății și vindecării”?

Am gustat caise uscate. De ce nu am avea posibilitatea să le preparăm noi? Acelea erau importate. Cum se construiește un cuptor de uscat prune, mere și altele? Din lipsă de cunoștințe și experiență, multe fructe și zarzavaturi se irosesc în cursul verii, iar iarna nu sunt bani pentru a le cumpăra. O carte cu sfaturi practice, sau niște întâlniri cu oameni pricepuți în aceste aspecte practice ar da mult curaj celor care vor, dar nu știu cum să trăiască potrivit principiilor descoperite.

Cornel Șopărlache, Pârscov,
Buzău

Redacția: Vă mulțumesc pentru această scrisoare sinceră și practică. Ați scris exprimând nevoile multora. Aceasta este exact lucrarea pe care trebuie s-o facem. Cine se oferă să ajute? Așteptăm răspunsuri la fel de practice.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Hujanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali: Ioan Bucurman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție
Mihai Ghioldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Căminul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom refuză unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiativă

din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 3

Privilegiile trădate

Vă aduceți aminte de simțăminte contradictorii cu care ascultați pe cineva care se plânge de nedreptățile și de abuzurile pe care le suferă în familie? Instinctiv, avem tendința să trecem de partea victimei. Ne pare rău de amărăciunea și durerea ei și adesea chiar primim lucrul acesta. În același timp, încercăm să păstrăm o rezervă prudentă. Ne vin în minte cazuri în care plângerile erau neîntemeiate sau exagerate. Cu siguranță că victima nu este chiar inocentă, ne spunem. O expresie populară zice: „A căutat-o cu lumânarea”. Simpatia inițială este înlocuită de indiferență sau chiar de ostilitate și izolarea celui care suferă, pentru că „nu văd cum aș putea să te ajut” și, la urma urmei, „am și eu destule necazuri”. În cel mai bun caz, încheiem discuția cu o rugăciune și cu un sfat înțelept: „Învăță să rabzi” sau „Încearcă să-l faci fericit”. Sfaturi știrbe pentru victimă. Agresorului nu avem nimic să-i spunem.

Trăim într-o lume plină până la refuz de ură și violență. Nu toată violența este săvârșită de aceeași mână. Unii sunt victime în anumite relații și agresori în altele. Cea mai mare parte a violențelor nu se petrec pe stradă, ci în spatele ușilor închise, în familii. Acolo unde așteptăm protecție și căutăm vindecare, acolo se produc cele mai grele vătămări. Cum spunea Iov, „acea în care mă încredeam mă urăsc, aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea” (cap. 19, 19).

Creștinii, inclusiv creștinii adventiști, nu rămân neatinși de acest blestem. Agresiunea se manifestă în numeroase ipostaze. Una dintre cele mai frecvente este abuzul față de copii, care cuprinde orice vătămare fizică sau emoțională, neglijarea nevoilor legitime, exploatarea și maltratarea copiilor din partea unei persoane care are răspunderea pentru binele copilului (părinte,

părinte adoptiv, tutore, profesor, medic etc.). Pedepsele fizice excesive și frecvente, dar și amenințările, înfricoșarea, umilirea și dominarea brutală sunt forme de abuz. O manifestare extrem de gravă de abuz față de copii - mult mai răspândită decât credem - este ademenirea sau forțarea lor pentru activități sexuale. Consecințele sunt profunde și durabile.

Dar și bătrânii sunt adesea victimele agresiunilor cum ar fi: tratament aspru, violență verbală și fizică, izolare, exploatare fizică sau financiară, neglijarea nevoilor lor de confort și de siguranță, de părtășie familială, de asistență religioasă, de hrană, de medicamente etc.

Abuzul între soți, în care cel mai adesea victima este soția, se manifestă prin violență și amenințări cu violență, agresiune emoțională (ridiculizare, umilire, pretenții nerezonabile, cerințe care încalcă conștiința celui alt), exploatare financiară, refuzul relațiilor conjugale sau obținerea lor prin forță.

Ce este comun în toate aceste situații? Victima este - fizic sau psihologic - într-o situație de inferioritate. Agresorul pervertește, în folos propriu, o relație în care este desemnat de legi divine și umane să acționeze pentru protecția, dezvoltarea fizică, emoțională și spirituală a altcuiva. Acesta este un păcat oribil.

În spiritul Evangheliei, cel mai mare este chemat la slujirea celui mai slab. Soțul are această chemare față de soția sa; adulții atât față de copiii lor, cât și față de părinții lor înaintați în vârstă. Domnul Hristos a ridicat slujirea la nivelul celui mai înalt privilegiu. El ne-a dat un model. El a fost nerăbdător să părăsească cerul și să trăiască în mizeria acestei lumi pentru singura recompensă de a putea să ne slujească într-un mod mai direct, mai personal decât o putea face de la tronul universului. „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10, 10).

Păcatul distruge simțul răspunderii

Din clipa primei crime, când Cain a întrebat, sfidător, de ce trebuie să fie el păzitorul fratelui său, Biblia ne prezintă un șir nesfârșit al celor care au trădat privilegiul de a fi frate (fiii lui Iacov față de Iosif, Amnon față de Tamar), soră (Lea față de Rahela, Maria față de Moise), tată (Iefta față de fiica lui, Saul față de Ionatan și Mical, împăratul Manase), mamă (Irodiada), fiu (Ham față de Noe, Adonia față de David și Absalom față de soțiile lui David), fiică (fetele lui Lot), soț (Nabal, levitul din Judecătoria 19), judecător (Absalom față de oamenii necăjiți din popor), preot (fiii lui Eli față de femeile care slujeau la cortul întâlnirii), împărat (cei mai mulți dintre ei).

Aceste atitudini se perpetuează și se agravează de la o generație la alta, de aceea, în momentul critic, Domnul Hristos a introdus un principiu complet opus, revoluționar: cel mai mare este slujitorul celor mai mici.

A transformat acest principiu viața creștinilor? Da și nu. Există încă multă mânie, violență și trădare a responsabilității în familii de creștini. Această afirmație se bazează pe studii statistice solide. Biserica adventistă - trebuie să o spunem - nu face excepție. Conducătorii noștri au luat în serios răspunderea de a deschide - cu orice risc - subiecte atât de dureroase. La sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht, una dintre cele șase grupe de discuție a dezbătut subiectul violenței în familie. Circa 500 de persoane au participat la discuție - probabil numărul cel mai ridicat dintre cele șase grupe. În toamna anului trecut, Consiliul Anual al Conferinței Generale a adoptat un număr de declarații importante cu privire la relațiile umane. Două dintre ele sunt publicate în acest număr, și anume cele despre violența în familie și abuzul față de copii. Ele au fost votate și de Comitetul executiv al uniunii noastre. (continuare în pag. 12)

ab

Prezența continuă a Domnului Isus Hristos

Însărcinarea cea mai mare dată bisericii este însoțită de făgăduința cea mai prețioasă. Nu poate fi o misiune mai importantă și mai cuprinzătoare decât misiunea globală, încredințată primei biserici creștine, și nici o promisiune mai măreață decât aceasta: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Condiția este ca biserica să meargă în toată lumea, să facă ucenici din toate neamurile, proclamând Evanghelia veșnică.

Activitatea, mișcarea este nu numai condiția vieții, ci chiar și a existenței materiei inerte. În interiorul atomului, electronii sunt într-o continuă mișcare de rotație cu viteza luminii. Aici se ascunde și un alt aspect al realității. Deși materia este într-o continuă mișcare interioară, în exterior nu se produce nimic, deoarece mișcarea se rezumă la rotații în cercuri infinite de mici. În limbaj spiritual, etc, o asemenea atitudine, o mișcare de gravitație în jurul propriei noastre persoane, în cercul restrâns al nevoilor personale, înseamnă iubire de sine, egoism rețe, ucigător, cauza tuturor păcatelor și rețelilor. De aceea, nu este suficient ca biserica să îndeplinească doar o oarecare activitate interioară, ci trebuie să iasă din cercul restrâns al preocupării de sine și să înainteze cu lumina adevărului, în misiunea încredințată de cer. Aceasta este condiția fundamentală a prezenței continue a Domnului Isus Hristos.

Meditând la acest subiect, deseori suntem confrunțați cu două tendințe opuse. Pe de-o parte, suntem tentați să repetăm întrebarea lui Ghedeon: „Dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le

istorisesc părinții noștri?” (Jud. 6,13).

Pe de altă parte, încercăm să susținem prezența lui Dumnezeu cu argumente care nu au nici o valoare privind mântuirea noastră. Contemporanii lui Ieremia arătau spre templul din Ierusalim, spre Shechina din Sfânta Sfințelor, o dovadă, unică în lume, a prezenței divine. Totuși, Ieremia este trimis la porțile celui templu cu avertismentul clar: „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: 'Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului...'” (Ier. 7,4).

Iudeii din vremea activității pământești a Domnului Isus Hristos susțineau legătura lor cu Dumnezeu cu argumentul genealogic, cu descendența lor din Avraam. Biblia ne spune că, în timpul sfârșitului, mulți vor susține legătura lor cu Dumnezeu prin săvârșirea de minuni extraordinare. Însă vor primi răspunsul dezamăgitor: „Niciodată nu v-am cunoscut!” (Mat. 7,23).

Cred că răspunsul clarificator privind dovada prezenței divine cu biserica Sa se află în Exodul 3,12: „Dumnezeu a zis: 'Eu voi fi negreșit cu tine; și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta’”.

Răspunsul este foarte interesant. Aparent nu conține nimic senzațional. Ceea ce ne surprinde și mai mult este faptul că, până la ajungerea poporului la muntele Sinai, au avut loc atâtea minuni spectaculoase! Să ne gândim la plăgile care au lovit Egiptul. Fiecare asemenea minune părea să le spună israeliților: „Dumnezeu este cu voi!” A urmat trecerea prin Marea Roșie. Ce senzație să treci printre

pereti uriași de apă! Parcă îi auzim exclamând: „Simțim că Dumnezeu este cu noi!” Să ne imaginăm priveliștea aceea, când apele mării au acoperit oștirea egipteană! Aceasta se traducea pentru ei în cuvintele: „Dumnezeu este numai cu noi!” Căderea manei din cer era o dovadă pentru poporul Israel că „Dumnezeu este zilnic cu noi!”

Cu toate acestea, Moise a fost învățat să aștepte un alt semn. Acest semn are două componente esențiale:

- „vei scoate pe popor din Egipt”;

- „veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta”.

Primul element înseamnă *separare*, al doilea înseamnă *înălțare*. Nu este suficient ca biserica să se separe de lume doar pe plan orizontal, pentru că nu s-ar deosebi cu nimic de orice altă organizație sau club care se separă de restul oamenilor pentru o activitate oarecare. Credincioșii trebuie să se separe de trecut, de lume, de păcat, ceea ce înseamnă o înălțare pe muntele valorilor morale.

Minunile care au însoțit ieșirea lui Israel din Egipt dovedeau puterea lui Dumnezeu asupra naturii, asupra circumstanțelor exterioare potrivnice, și însemnau că Dumnezeu era cu ei. „Slujirea pe munte” însemna mai mult, presupunea o schimbare a calității vieții, a caracterului, și faptul că Dumnezeu era în ei, ceea ce era mai important și mai valoros.

Și astăzi, când multe biserici susțin prezența divină cu argumentele trecutului glorios sau cu săvârșirea unor minuni uimitoare, Dumnezeu pregătește un semn identic celui din Vechiul Testament: un popor ieșit din Babilon, care are răbdarea sfinților, care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (Apoc. 14,12). Ei vor sluji Domnului pe muntele Sionului. Pentru ei și pentru întregul univers, acesta va fi semnul cel mai convingător că Dumnezeu este cu ei și în ei.

Emilian Niculescu, directorul departamentului Școala de Sabat și activitatea laică, Uniunea Română.

Îți scriu de aici, pentru că nu ești aici

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.“ (Apoc. 14,12)

Inaintarea timpului și întârzierea împlinirii făgăduinței venirii Domnului produc o tensiune tot mai intensă în sufletul multor credincioși cu adevărat adventiști. Fenomenul acesta este îmbucurător și poate dovedi o vitalitate sănătoasă, care ne întoarce spre datoriile privind mântuirea noastră și a celor din jur, față de care purtăm o răspundere tot atât de solemnă. Așteptând marea făgăduință a revărsării Duhului Sfânt cu o putere deosebită, dorim să știm unde, când și cum trebuie să stăm, ca să avem parte de cele făgăduite. În căutarea noastră sinceră, există pericolul de a aprecia doar în mod subiectiv aceste „unde?“, „când?“ și „cum?“. De aceea propun un mod de gândire care își are izvorul în Scriptură și în Spiritul Profetic și care mi-a oferit călăuzire și pace de-a lungul vieții de credință.

Citind aceeași Biblie, înțelegem că în ea găsim răspunsuri unice la întrebările de mai sus și, ca rezultat, cu toții suntem chemați să fim *aici* - așa cum am și fost timp îndelungat. Întrucât motivele pentru care unii prieteni ai mei nu se mai află *aici* sunt susținute, de obicei, cu argumente din Spiritul Profetic, mă voi referi și eu, în continuare, doar la aceste scrieri.

Voi prezenta niște stâlpi de hotar, peste care, dacă aș trece, m-aș simți în pericolul cel mai mare. Aceștia mă obligă moral să stau *aici*.

O orientare spre cele mai înalte

„Nu este necesar să cunoaștem în mod exact timpul revărsării Duhului Sfânt, nici pe cel al venirii Domnului Hristos. De ce nu ne-a făcut cunoscut Dumnezeu

Dezideriu Faluvegi

aceste lucruri? Pentru că nu am folosi corect o asemenea cunoștință... Nu trebuie să trăim sub tensiunea timpului.“ (Review and Herald, 22 martie 1892)

Deci nu „timpul exact“ este cel mai important, ci, mai degrabă, ce va aduce el și cum să fim gata ca să am parte de acele lucruri.

Cu mustrare de conștiință, cu regret și cu dor, citesc și următoarele cuvinte: „Dacă biserica Domnului Hristos și-ar fi adus la îndeplinire lucrarea pe care El i-a încredințat-o, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi venit pe pământ cu putere și slavă mare“ (Hristos, Lumina lumii, pag. 530)

Căutări, căutări, căutări

Se naște în inima mea întrebarea: Voi putea afla o împlinire fericită altundeva decât *aici*? Răspunsul inspirat mă obligă și nu mă pot împotrivi: „Îi îndemn pe cei care mărturisesc credința lor în adevăr să meargă în unire cu frații lor. Nu căutați să dați lumii ocazia să spună că suntem extremiști, că nu suntem uniți, că unul învață un lucru și altul alt lucru. Evitați neînțelegerile între voi. Fiecare să vegheze și să aibă grijă ca să fie găsit stând lângă zid, ca să repare spărturile. Toți să fie atenți ca să nu strige împotriva singurului popor care păzește poruncile lui Dumnezeu și are credința în Domnul Isus, care înalță steagul neprihănirii în aceste zile din urmă“ (Testimonies to Ministers, pag. 58-59).

Ai putea zice: „Nu aș îndrăzni să spun că biserica adventiștilor este Babilon, doar că, oarecum, trebuie să mă desprind de ea!“ Eu, personal, nu aș avea curajul să mă

desprind, pentru că citesc: „Dorim să croim o cărare dreaptă cu picioarele noastre, ca nu cumva să apară vreo ruptură în organizație. Dorim o ordine construită printr-o lucrare înțeleaptă și atentă... Nu este îngăduit să permitem în timpul acesta ca elementele dezordinii să influențeze lucrarea lui Dumnezeu... Unii au susținut ideea că, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, copiii lui Dumnezeu vor lucra independent de orice organizație religioasă. Dar Domnul ne-a învățat că în această lucrare nu pot exista persoane independente“ (Manuscris citit în fața delegaților la Conferința Generală, 3 mai 1909).

„Apropiindu-ne de criza finală, în loc să ne gândim că ar fi mai puțină nevoie de ordine și conlucrare armonioasă, trebuie să fim mai ordonați decât oricând.“ (Selected Messages, cartea 3, pag. 26)

„Dumnezeu a înzestrat biserica Sa cu o autoritate și o putere pe care nimeni nu poate fi îndreptățit să le desconsidere și să le disprețuiască, pentru că acela care face așa desconsideră glasul lui Dumnezeu.“ (Testimonies, vol. 3, pag. 417)

Biserica nu este pregătită pentru marile binecuvântări de care dorim să avem parte cât mai curând. Dar, dacă biserica în mod evident nu este pregătită, măcar eu să nu fiu lipsit de ele! Cum pot să evit o greșeală fatală?

„Ceea ce am declarat la Minneapolis, că în biserică trebuie să aibă loc o reformă, s-a adevărat întru totul. Este nevoie de o înnoire, căci poporul a fost cuprins de slăbiciune și de orbire. În timp ce ne străduim să păstrăm unitatea Duhului prin legătura păcii, nu încetăm să protestăm în scris și prin viu grai împotri-

va fanatismului" (*The Ellen G. White 1888 Materials*, pag. 356-357).

„Biserica este într-o stare laodiceană. Prezența lui Dumnezeu nu este în rândurile ei.” (*Notebook Leaflets*, vol. 1, pag. 99; citatul a fost scris în anul 1898.)

Aceste cuvinte categorice mă pun serios pe gânduri. Unde este atunci locul meu? Iată cum citesc: „Vocea care vine din Battle Creek și care a fost acceptată ca autoritate privind desfășurarea lucrării, de acum nu mai este glasul lui Dumnezeu” (*Manuscript Releases*, vol. 17, pag. 185). Înseamnă aceasta că nu mai pot avea încredere nici în conducere? Dacă Scriptura nu-mi permite să plec de aici, îmi vor da această dezlegare anumite fragmente din Spiritul Profetic? Imposibil!

Iată un răspuns care mă încurajează să rămân în această biserică: „Tu vei scoate din *Mărturii* anumite fragmente care vorbesc despre cernerea în poporul lui Dumnezeu și vei spune că din acest popor se va ridica altul, mai curat și mai sfânt. Toate acestea vor fi pe placul vrăjmașului... Dacă mulți ar accepta vederile prezentate de tine, dacă le-ar exprima și ar acționa potrivit lor, am fi martori la una dintre cele mai mari agitații fanatice care s-a văzut vreodată în rândurile adventiștilor de ziua a șaptea. Aceasta este ceea ce dorește Satana” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 179).

„Când cineva se retrage din corpul organizat al poporului care păzește poruncile lui Dumnezeu, când începe să cântărească biserica în balanța sa omenească și să rostească judecata asupra membrilor ei, atunci se poate cunoaște că nu Dumnezeu îl conduce. Acea persoană se află pe un drum greșit.” (*Selected Messages*, cartea 3, pag. 8)

„Nu trebuie să ne îndoim sau să ne temem că lucrarea nu va fi în-cununată de succes. Dumnezeu conduce această lucrare și va pune totul în ordine. Să credem că Dumnezeu va conduce corabia scumpă, care aduce sigur poporul Său la limanul dorit.” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 390)

Iată o recunoaștere sinceră și dreaptă, dar și raze de lumină: „Biserica, deși este slabă și cu de-

fecte, având nevoie de mustrare, avertizare și sfătuire, totuși este singurul obiect de pe pământ către care Domnul Hristos își îndreaptă atenția Sa supremă...” (*Testimonies to Ministers*, pag. 49). „Biruina va fi de partea soliei îngerului al treilea” (*Idem*, pag. 410). „După părerea ta, cine a fost prezent în mijlocul nostru încă de la începutul conferinței? Cine a umblat printre rânduri în comunitate? - Dumnezeu cerului și îngerii Săi. Aceștia au săvârșit lucrarea lui Dumnezeu printre noi, stând împotriva puterilor întinericului, pentru ca lucrarea prevăzută de Dumnezeu să nu fie împiedicată.” (*General Conference Bulletin*, 25 apr. 1901, pag. 463, 464)

Porunca inspirată este aceasta: „Nu putem să părăsim temelia pusă de Dumnezeu. Nu putem intra în nici o altă organizație, pentru că aceasta ar însemna să apostaziem de la adevăr” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 390). „Am fost îndemnată să spun adventiștilor din întreaga lume că Dumnezeu ne-a chemat să fim poporul Său, comoara Lui deosebită. El a hotărât ca biserica Sa de pe pământ să stea într-o unire desăvârșită în Duhul și în sfatul Domnului oștirilor, până la sfârșitul timpului” (*Ibid*, pag. 397).

Atunci unde s-a greșit?

„Uneori, când o mică grupă de oameni cărora li s-a încredințat administrarea generală a lucrării a căutat ca, în numele Conferinței Generale, să pună în aplicare planuri neînțelepte și să restrângă lucrarea lui Dumnezeu, am spus că nu mai pot considera glasul Conferinței Generale, reprezentată de acești câțiva oameni, ca fiind glasul lui Dumnezeu. Dar aceasta nu vrea să spună că nu trebuie respectate hotărârile unei Conferințe Generale compuse dintr-o adunare de reprezentanți ai bisericii Sale legal numiți din toate părțile câmpului. Dumnezeu a rânduit ca reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului, când sunt adunați în sesiunea Conferinței Generale, să aibă autoritate.” (*Mărturii*, vol. 9, pag. 216)

„Sunt încurajată și binecuvântată când înțeleg că Dumnezeu lui Israel își conduce încă poporul și

că va continua să fie cu el, chiar până la sfârșit” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 406).

Aici îmi regăsesc pacea. M-au tulburat cuvintele rostite de sora White în anul 1898, că „Biserica este într-o stare laodiceană. Prezența lui Dumnezeu nu este în rândurile ei”. Sora White a oferit lămuriri, motivând rostirea acestor cuvinte atât de categorice. Citatul de mai sus nu numai că readuce „prezența lui Dumnezeu”, dar mă și asigură că El va rămâne aici până la sfârșitul timpului. Această declarație din 1913 este definitivă și cred în ea. Acum înțeleg și mai bine că „El nu-i dă unui om o lumină nouă, care să contrazică credința stabilită a bisericii” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 291).

Ce trebuie să fac totuși aici?

„Sperăm cumva că va fi înviorată întreaga biserică? Timpul acela nu va veni niciodată. În biserică se găsesc persoane nepocăite care nu se vor uni în rugăciuni serioase, biruitoare.” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 122)

„Dacă a fost un timp când cei temători de Dumnezeu să gândească serios, timpul acela este acum, când evlavlia personală este esențială... Nu mărturisirea credinței va fi de ajuns în ziua aceea, ci starea sufletului. Mi-a fost curățit templul sufletului de orice întinăciune?

Mi-am regretat și mărturisit păcatele înaintea lui Dumnezeu ca ele să poată fi șterse? Nu cumva apreciez persoana mea peste măsură? Sunt gata să fac ceva și să sacrific totul pentru cunoașterea Domnului Isus Hristos? Simt oare în fiecare clipă că nu-mi aparțin mie însumi, ci sunt proprietatea Domnului Hristos, iar slujirea mea I se cuvine Lui, căruia îi aparțin?” (*Manuscript*, 87/1886)

„Dacă te afli în ordine astăzi cu Dumnezeu, atunci ești asigurat privind venirea Domnului Hristos chiar astăzi” (*In Heavenly Places*, pag. 227).

Luând în considerație cele mărturisite în acest articol, după conștiința mea, nu pot lua altă hotărâre, decât ca Domnul să mă ajute să pot rămâne aici.

Dezideriu Faluvegi este profesor la Institutul Teologic Adventist.

MERGETI ÎN TOATĂ LUMEA!

Misiunea este vitală în ziua de azi. Chiar și oamenii neinteresați de religie recunosc faptul că, dacă ai un țel, viața devine interesantă, pasionantă. Dacă nu există o misiune de îndeplinit, biserica moare și individul are aceeași soartă. Misiunea aduce bucurie, împlinire și fericire.

Misionarii sunt asemenea soldaților. Ei au nevoie de instruire, dar, mai întâi de toate, trebuie să știe de ce sunt soldați și pentru cine luptă. Misionarii nu valorează prea mult pentru cauza lui Dumnezeu dacă nu știu pentru cine lucrează și de ce. Principalul suport biblic pentru activitatea misionară se găsește în Matei 28,16-20. Acest pasaj îi definește pe creștini, pe cei care au hotărât ca Domnul Isus să fie forța decisivă în viața lor. Acest pasaj este numit Marele mandat misionar și răspunde celor șapte întrebări de bază cu privire la misiune (Jon L. Dybdahl, *Jesus Defines the Mission*). Un studiu atent al pasajului scoate în evidență elementele esențiale care trebuie cunoscute în legătură cu misiunea creștină. Acest pasaj reprezintă ultima poruncă a Mântuitorului pentru ucenicii Săi.

1. Cine este cel care trimite? Isus Hristos cel mort și înviat este cel care ne trimite - nu biserica în primul rând, nici Conferința Generală, nici părinții sau cineva drag nouă, nici altceva sau altcineva, nici măcar natura ocupației noastre. Acest aspect ne oferă propria identitate. Evaluarea propriei persoane și a activității noastre trebuie să depindă de recunoașterea celui de care suntem trimiși. Cel care pleacă în calitate de ambasador al unei țări importante simte importanța misiunii și responsabilitatea pe care o are datorită puterii statului care îl trimite. Dacă sunt trimis de o persoană de mică importanță, misiunea mea va părea

Cristian Dumitrescu

de mică importanță. Dar, dacă sunt trimis de Dumnezeu, mă voi privi într-o nouă lumină. Voi înțelege misiunea mea ca fiind vitală, în calitate mea de ambasador al Regelui regilor. Cine ne trimite? Hristos cel înviat!

2. Pe ce bază suntem trimiși? Autoritatea și porunca Domnului Hristos cel înviat și căruia ne închinăm reprezintă baza misiunii noastre. Lui I s-a dat toată puterea în cer și pe pământ. El nu ne sugerează, ci ne poruncește să mergem. Verbele din acest pasaj sunt imperative. Aici nu este vorba de „marea sugestie”, de „marea opțiune” sau de „marea dorință” a lui Isus (vezi Matei 28,19,20; Marcu 16,11,16; Luca 21,16,19; Ioan 20-21 și Faptele Apostolilor 1,8). Toate acestea sunt porunci specifice pe care Domnul Isus ni le adresează: Mergeți!

Pentru noi, cei care trăim în secolul 20, este ciudat faptul că Domnul Isus a învățat prin porunci. Nu prea ne place să ni se poruncească, cel puțin nu des, și reacționăm când alții ne spun ce avem de făcut. Învățătorii din timpul Său aveau o autoritate pe care cei din societatea noastră se pare că nu o mai au. Astăzi, profesorii sugerează și oferă informații. Singura lor autoritate constă în sancționarea studenților sau elevilor, când aceștia nu prezintă lucrările la timp. Isus a învățat prin porunci; când împlineau poruncile Sale, oamenii învățau de fapt ce intenționase Isus. Indiferent dacă ne plac sau nu ne plac poruncile, nu putem să negăm faptul că Domnul Isus i-a trimis pe urmașii Săi printr-un imperativ.

3. Cine este trimis? Porunca este dată tuturor ucenicilor care L-au auzit pe Domnul Isus. Este trimis întregul corp al credincioșilor (sau biserica). Este o trimitere colectivă, nu una individuală. Nu tre-

buie ca fiecare ucenic să aștepte o chemare specială; făcând parte din trupul Domnului Hristos, el este trimis deja. În loc să aștepte o chemare specială, credincioșii ar trebui să se întrebe dacă există vreun motiv puternic, real, care nu le permite să meargă; pentru că porunca există.

4. La cine suntem trimiși? La toate neamurile. „Neamuri”, în limba greacă *ethne*, nu înseamnă doar țări sau diviziuni geografice, ci „popoare” și grupuri etnice sau sociale. Lumea este văzută mai degrabă ca grupuri de oameni decât ca teritorii geografice. Creștinismul este o mișcare a oamenilor către oameni. Ucenicii au fost trimiși inițial la oile pierdute ale casei lui Israel, dar astăzi ei sunt trimiși dincolo de hotarele clare ale iudaismului, la toate popoarele și grupările etnice existente.

5. Ce trebuie făcut? Care este însărcinarea? Sunt enumerați patru pași:

- **Mergeți.** Plecați din locul în care vă aflați și traversați diversitatea de granițe. Poate fi o traversare a oceanului, a unor distanțe mari, sau poate fi traversarea străzii până la vecinii care nu-L cunosc încă pe Domnul Isus. Dacă în Vechiul Testament tema misionară era „Veniți la Mine”, în Noul Testament, Isus folosește expresia „mergeți la ei”. Nu așteptați doar ca ei să vină la voi, ci mergeți voi la ei, acolo unde se află.

- **Faceți ucenici.** Ucenicul este un student sau unul care învață. În sens semitic, oriental, studentul locuiește împreună cu maestrul și învață de la el, îl urmează și îl slujește. A fi student nu înseamnă doar prezență la cursuri, notițe, teme și examene. Ci înseamnă să mănânci cu maestrul, să stai de vorbă cu el, să-l ajuți, să-l slujești, să îi aduci apă, să-i speli picioarele, să-i calci rufe. A trăi în prezența maestrului înseamnă să

înțelegi cum gândește și cum trăiește acesta, urmărindu-l cum se roagă, cum învață și cum rezolvă problemele altora. A face ucenici este un lucru costisitor pentru profesor. Ca profesor, azi este foarte simplu, petrecem doar câteva ore în clasă cu studenții. Dar ei nu știu cum trăim, ce facem. Să faci ucenici, în sens biblic, este un lucru costisitor. Implică consacrarea totală a vieții, transparență și deschidere față de alții.

• **Botezați-i.** Botezul în Numele Trinității reprezintă ceremonia vitală de inițiere. Ucenicii vin mai întâi să învețe, apoi sunt primiți în familia lui Dumnezeu prin botez.

• **Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.** Învățarea continuă și după botez. Isus ne poruncește să spunem și altora. Ucenicii trebuie la rândul lor să facă ucenici. Observați cu atenție principiul instruirii transgeneraționale (patru generații), exprimat în 2 Timotei 2,2. Trebuie să-i instruiți pe alții, ca ei să-i poată învăța pe alții, iar aceștia să poată face același lucru. În societatea noastră, obișnuim să predăm cursuri studenților, să transmitem informații care se opresc la acest nivel (a doua generație). Școlile pedagogice instruesc studenți care la rândul lor vor instrui alți studenți, ceea ce reprezintă un pas înainte (a treia generație). Dar, dacă reușești să transmiți acest model cel puțin până la a patra generație, rezultatele vor crește exponențial. Dacă acest model ar fi aplicat în domeniul misiunii, cât de repede s-ar putea încheia lucrarea!

Mulți se întreabă dacă aceasta este ordinea corectă în care trebuie să procedăm. Unii spun că nu. Dar dacă răspunsul este da, atunci învățăm ceva deosebit cu privire la felul în care trebuie să se desfășoare misiunea noastră. Mulți creștini privesc botezul ca fiind ultimul pas al acestui proces. Dar, în secvența de mai sus, botezul urmează imediat după decizia de a deveni ucenici. Ucenicul nu știe încă tot ce intenționează Domnul să-l învețe, el se află încă în procesul învățării, nu a absolvit cursurile. Dar decizia de a deveni un urmaș al Maestrului, un ucenic, este factorul care conduce la botez. Botezul devine astfel un simbol al deciziei luate, un act al inițierii.

Procesul învățării va dura tot restul vieții și se va transforma în învățarea altora. Aceasta este adevărata misiune la care ne cheamă Isus.

6. **Care este sursa puterii pentru misiune?** Domnul Isus a promis că va fi cu noi în toate zilele. El este Hristos cel înviat, cel mai puternic și învestit cu cea mai înaltă autoritate. Prezența Sa înseamnă că nu suntem niciodată singuri. Înseamnă că El își asumă responsabilitatea continuă pentru succesul și progresul misiunii.

7. **Cât timp durează misiunea?** Misiunea durează până la sfârșitul veacului. Ea nu este temporară, ci durează până la încheierea veacului prezent. Numai revenirea Domnului Hristos, a Împărăției slavei, încheie faza aceasta a misiunii.

Matei 28,16-20 este supranumit *Manifestul misionar*. Dacă urmașii lui Isus vor proceda conform acestuia, lumea va fi schimbată. Domnul Isus nu a prezentat misiunea ca pe o idee nouă; rădăcinile ei se găsesc în Vechiul Testament. Întâlnim această idee chiar la crearea lumii. Dumnezeu, care a creat totul, este preocupat de poporul Său, nu îl abandonează. Genesa 10 ne arată scopul creării națiunilor pământului. Ni se oferă o listă a popoarelor existente la vremea aceea și faptul că Dumnezeu Se interesează și Se îngrijește de toate. Dumnezeu nu pierde această viziune nici mai târziu, când îl cheamă pe Avram, viitorul tată al tuturor israeliților (Gen. 12,1-3): „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. El dorește ca prin cei aleși de El să fie binecuvântați toți ceilalți. Profetii sunt preocupați de lume și de salvarea acesteia (Isaia 42,1-9; Daniel 7,1-25). În toată Biblia, chiar și în cărțile care vorbesc despre poporul Israel, Dumnezeu nu pierde din vedere restul națiunilor. El a purtat și le poartă de grijă chiar și azi.

Cartea lui Iona este un exemplu și pentru timpul nostru. Este cartea cu cea mai puternică tentă misionară din Vechiul Testament. Ne întrebăm pe bună dreptate de ce a fost inclusă cartea aceasta în Biblie, chiar de către evrei. O carte care îi ironizează și demonstrează în cel mai înalt grad incapacitatea lor de înțelegere. Dar este aici, și aceasta demonstrează inspirația lui Dumnezeu, care a supravegheat alcătu-

irea Bibliei. Iată-l pe Iona care, într-un anumit sens, reprezintă întregul Israel. Dumnezeu îl cheamă și îl trimite la Ninive. Nu-l putem condamna că n-a vrut să se ducă, pentru că Ninive era capitala celui mai puternic dușman al lui Israel. Iona încearcă să scape cumva de datorie. El fuge, dar, printr-o serie de intervenții miraculoase, Dumnezeu îl readuce în câmpul misionar din Ninive. Aici Iona are un succes extraordinar, orice misionar sau evanghelist modern ar invidia succesul lui Iona. Dar pe Iona acest succes îl înfurie. El vrea să vadă că Ninive este distrusă. Și inima lui se schimbă doar datorită faptului că Dumnezeu continuă să lucreze cu el.

În multe privințe semănăm astăzi cu Iona. Ne simțim bine cum suntem, cine suntem și unde suntem. Pe cei care nu sunt ca noi nu ne sinchisim să îi ajutăm, în cel mai bun caz îi criticăm și condamnăm. E mult mai simplu să rămânem în lumea noastră mică. Nimeni nu mai crede că poate scăpa de Dumnezeu îmbarcându-se pe un vas cu destinație depărtată, dar adesea îi expatriem pe alții chiar din propria noastră minte și nu ne pasă de ei și de nevoile lor. Dumnezeu nu-i pierde niciodată din vedere. Dumnezeu este Cel care le poartă de grijă.

Ce este misiunea? Este de fapt misiunea lui Dumnezeu, care poartă de grijă și iubește lumea pe care a creat-o și pe care dorește să o salveze. Iar în harul și iubirea Sa, ne-a chemat și pe noi să luăm parte la această misiune. De fapt, ne poruncește să mergem, ne trimite și ne împuternicește, ne promite că va fi cu noi, ne oferă sursa puterii și își asumă chiar și răspunderea pentru împlinirea misiunii.

Iată un motiv pentru care să trăim și pasul nostru să fie vioi în cursul zilei, un motiv pentru care să ni se lumineze privirea. Am fost chemați să luăm parte la cea mai mare acțiune care se desfășoară: să-i invităm pe alții în Împărăția dragostei lui Dumnezeu. Suntem gata să acceptăm invitația și misiunea aceasta? Sper că suntem gata chiar astăzi.

Cristian Dumitrescu predă la Institutul Teologic.

ADVENTIST FRONTIERS

Intre toate câte impresionează și mișcă inima, există un lucru mare, incomparabil, cu mult mai presus de toate celelalte, pe care fiii lumii acesteia, scriitorii, politicieni, ba chiar și... cerșetori, îl cunosc și îl exploatează:

„O mamă își dă ochii pentru copilul ei... Un soldat declanșează explozia unei mine inamice, sacrificându-se ca să-și salveze camarazii... Un bancher dăruiește toată averea sa orfanilor...”

Nici un film bun, nici un roman de succes, nici o cuvântare politică cuceritoare nu-și permite să facă abstracție de acest argument suprem, care garantează 100% succesul și popularitatea. Ați aflat? E vorba de *jertfa*.

Și eu sunt om, la fel de sensibil ca oricare altul. Jertfa lui Albert Schweitzer, muzicianul și filozoful care a plecat în Africa întunecată ca să fie medicul leproșilor, a născut în mine dorința să fac și eu la fel! Acesta a fost începutul drumului care m-a condus la descoperirea jertfei Domnului Hristos și, în cele din urmă, ... la descoperirea adventismului.

Jertfa este actul suprem, pentru că izvorăște din principiul suprem, din dragostea totală - cea iubire care se dă pe sine, de tot... De aceea jertfa este suprema împlinire a vieții, cel mai înalt sens al oricărei existențe din univers.

De câțiva ani, îmi sosește cu regularitate în cutia poștală, nu știu prin ce șansă fericită, o revistă.

Ori de câte ori o deschid, mi se pune un nod în gât, mi se împăienjenesc ochii și-mi trag respirația. Se numește *Adventist Frontiers*. Întorc emoționat filele revistei, cu

Lucian Cristescu

pozele unor familii tinere și zâmbitoare, care poartă în brațe copii mărunți. Toți au plecat dintr-un confort după care tânjesc atâția laodiceeni, și aceasta ca să ducă Evanghelia... unde? Tocmai la capătul cel mai sălbatic al lumii: la khmerii din Cambogia, în ținutul Mien - Tailanda, printre uigurii din China de nord, în Irianul dușmănos, în mizeria din Nepal, în Burkina Faso în Africa de vest, în pustiurile roșii ale Mongoliei, ... și chiar în țări al căror nume este primejdios să-l rostești, căci sunt țări închise misiunii creștine... Lucrarea înălțătoare, plină de sacrificiu a acestor laici neprofesioniști, săvârșită în condiții ultraprimitive, mă uimește de fiecare dată.

Revista aparține organizației Adventist Frontier Missions (AFM), întemeiată în 1985 de doi studenți consumați de focul pentru salvarea sufletelor. Fiindcă au observat că 95% din misionari și fonduri se duc în zone în care Evanghelia deja a pătruns, AFM s-a hotărât să-și îndrepte atenția spre zonele vitrege ale lumii, care ascund în întuneric jumătate din omenire, pentru care biserica încă nu are mijloace și proiecte. Lucrând în strânsă colaborare cu Institutul pentru Misiune Mondială din cadrul Universității Andrews, AFM depinde exclusiv de voluntari și de sponsori. Prima familie de misionari pleacă, în 1987, în zona albă din nordul Filipinelor. După șase ani, în Ifugao rămâne o puternică biserică, având ucenici deja formați, capabili să ducă vestea mai departe.

Prin lucrarea altui misionar, în octombrie 1993 se anunță primul rod în Mongolia cea impenetrabilă. Insuși Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale, se duce până acolo ca să officieze botezul.

Ciad, un băiețuș de 7 ani, citește și el revista. Și de 6 luni, de când a aflat că se caută un misionar pentru China, nu mai vrea jucării. Viața lui e schimbată. Are un singur gând: vrea să meargă în China pentru Domnul! Pentru că părinții i-au spus că nu va putea merge până nu va împlini 17 ani, el a desenat o corabie cu pânzele sus, sub care a scris „2006 - Ciad, misionar pentru China” ... Și a început să strângă bani...

Și eu? Chemarea mă arde. Bani - n-am să le dau! M-aș da pe mine! Aș vrea să fiu cel care strigă: „Da, Doamne! Iată-mă, trimite-mă!”

Am certitudinea că a venit, în sfârșit, vremea ca românii să iasă și să dăruiască lumii înghețate scântei din focul care arde în România. Cu ocazia Conferinței Europene pentru Misiune (ținută în Olanda, de cele două diviziuni europene), la care am avut privilegiul să particip și eu, am cunoscut persoane cheie în resortul lucrării misionare mondiale. Discuțiile au fost rodnice. Entuziasmați de România, doi directori asociați ai Institutului pentru Misiune Mondială, Erich Baumgartner și Bruce Moyer, și-au schimbat biletele de avion ca să vină chiar atunci să ne viziteze și să facem planuri de perspectivă: „România - în misiune mondială”.

Două posibilități mari se deschid pentru membrii laici (nu

pentru pastori) în vederea misiunii externe.

A. Rețeaua „Tentmakers” - adică „Făuritorii de corturi”. Bruce Moyer, întemeietorul ei, i-a dat numele acesta, inspirat de exemplul lui Pavel care mergea din loc în loc cu meseria lui de „făuritor de corturi” pentru a răspândi de fapt Evanghelia între neamuri. Se primesc persoane calificate în profesii căutate - cum sunt cele de asistent medical, stomatolog, medic, inginer, fizician, chimist, biolog, economist, contabil, manager, profesor, educator, psiholog, muzician etc. - și li se pun la dispoziție oferte de serviciu în țări încă nepătrunse de Evanghelie: din Orientul Apropiat, Asia, Africa, America Latină.

Prima condiție este ca aceste persoane să fie spirituale, înțelepte și să aibă o puternică dorință de a lucra ca misionar. A doua condiție este să cunoască mediu sau bine o limbă de circulație internațională: engleza, franceza, spaniola sau germana.

Rețeaua „făuritorilor de corturi” nu oferă sprijin financiar - de care nici nu este nevoie, căci fiecare își câștigă un salariu apreciabil. Rețeaua are doar rolul de intermediar între patroni și forța de muncă. Înainte de a porni, „făuritorii de corturi” trebuie să parcurgă un curs de instruire.

B. *Organizația Adventist Frontier Missions* (pentru lucrarea misionară adventistă în zonele limită ale creștinismului), sub direcția lui Clyde Morgan, înrolează orice persoană, chiar și fără calificare academică, dar care are o puternică relație cu Dumnezeu, dragoste pentru misiune și dispoziția de a sacrifica pentru zone nepătrunse, pentru ca în urma lor să se nască biserici noi. Ea oferă 3 posibilități de a lucra:

1. ca misionar de carieră, pentru persoanele (de obicei între 25 și 35 ani) care pleacă pentru 6 ani într-un teritoriu nou;

2. ca misionar asistent, pentru persoanele mai tinere (21-28 de ani), lipsite de experiență, care vor lucra între 2 și 6 ani în preajma și

sub îndrumarea unui misionar de carieră;

3. ca misionari pe termen scurt, între 1 și 2 ani; în această categorie intră cei mai tineri (19-27 de ani) printre care studenții misionari, care își întrerup studiile pentru un an și se dedică minimum nouă luni în misiunea Domnului Hristos, ca ajutoare ale unui misionar din categoria 1 sau 2.

Cei cu familie și copii (primele două categorii) vor merge cu toții.

Pe când tocmai mă gândeam la nevoia de a scrie acest articol, chiar zilele trecute am primit un telefon interurban de la o fată necunoscută și de curând botezată, Jeni.

Condiții? Prima este condiția spiritualității și a tot ce decurge din ea: dragoste de oameni nelimitată, zel misionar, răbdare și dispoziția de a sluji în condiții vitrege. A doua - o sănătate fizică și psihică stabilă. A treia - cunoașterea acceptabilă a limbii engleze sau a altei limbi de circulație internațională și capacitatea (ușurința sau voința) de a învăța o limbă străină (cea a băștinașilor). Mai există și o a patra condiție (care pentru români este relativă) - găsirea sponsorilor care să susțină proiectul din punct de vedere financiar, asigurând un salariu de misionar pe întreaga perioadă. Este recomandabil, pentru o mai mare eficiență și pentru propria siguranță, ca voluntarii să aibă cât de cât o instruire sanitară și să

posede o anumită îndemânare practică sau o experiență minimă într-o meserie.

Chiar dacă aspectul financiar este delicat, el n-ar trebui să descurajeze pe nimeni: oare nu este Dumnezeu suficient de bogat? Când cheamă pe cineva, cu siguranță că El Se îngrijește și de resursele necesare! Prin credință!

Iar dacă cele de mai sus vi se par din lumea basmului, mult prea frumoase ca să fie adevărate, amintiți-vă că și pe mine m-au încercat aceste senzații când mi s-a propus, pentru prima dată, să plec în Filipine. Cu entuziasmul și sfiala unui copil, am zis atunci: „O, cât aș dori... Doar dacă Dumnezeu îmi va deschide o cale...”. Și Dumnezeuul întregului pământ mi-a deschis-o, mai repede și mai simplu decât mă așteptam!

Pe când tocmai mă gândeam la nevoia de a scrie acest articol, chiar zilele trecute am primit un telefon interurban de la o fată necunoscută și de curând botezată, Jeni.

„Alo, vreau neapărat să vorbesc cu dumneavoastră. Știți, am o problemă și am nevoie de dv...”

„De mine? V-aș recomanda mai degrabă să vorbiți cu pastorul... El vă cunoaște mai bine și...”

„Știu, dar problema mea vă privește direct... Uitați despre ce este vorba...”

Și, emoționată, de la capătul firului, Jeni mi s-a dezvăluit. A terminat liceul anul trecut. Ca o chemare a vieții ei, simte că trebuie să plece ca misionară în lumea întunecată. Ce-ar trebui să facă? Și ce condiții să îndeplinească?

În timp ce gura mea îi dădea câteva îndrumări, mintea și inima îmi erau pironite asupra revelației pe care începeam s-o întrezăresc: a sosit ceasul ca poporul nostru să dea tribut în cea mai deplină și mai înălțătoare jertfire, în misiunea pentru păgânii fără lumină. Și în clipa aceea, un suflet gata pregătit pășea deja înainte.

Lucian Cristescu este coordonatorul lucrării de evanghelizare în Uniunea Română.

Dincolo de aparențe

Interviu cu liderul Departamentului de Tineret de la Conferința Generală, dr. Baraka Muganda

În perioada 4-6 februarie, la Kratigen, Elveția, au avut loc lucrările Consiliului Consultativ al Departamentului de Tineret din Diviziunea Euro-Africa. Au participat toți reprezentanții uniunilor. Din partea Uniunii Române a fost prezent fratele Ion Buciuman, care la sfârșitul întâlnirii a luat acest interviu.

Stimate frate Baraka Muganda, iați-ne la încheierea întâlnirii directorilor de tineret din Diviziunea Euro-Africa, aici, la Kratigen. Care sunt simțămintele dv. acum, după trei zile de dezbateri și noi hotărâri?

Acesta este primul meu contact cu Diviziunea Euro-Africa, de la chemarea mea în această nouă responsabilitate, și mă simt excelent la acest final de întâlnire. Am un puternic simțământ că, pentru lucrarea tineretului în Europa, se deschide un capitol nou. Pot să-mi dau seama de acest lucru după entuziasmul și bucuria pe care le-am văzut pe fețele participanților la această întâlnire. Am înțeles străduințele voastre de a avea o lucrare unită, care să poarte amprenta principiilor călăuzitoare în Departamentul Tineretului, cu toată varietatea de aspecte particulare prezente în fiecare țară.

Experiența avută aici, la Kratigen, este o veste bună pentru noi, cei de la Conferința Generală. V-am văzut folosind o mulțime de materiale elaborate de noi, și acest lucru mă în-

curajează să cred că mergem în direcția cea bună. Văd cum mișcarea de tineret se întărește tot mai mult și aceasta îmi dă speranță și bucurie.

Tinerii din România doresc să cunoască viziunea personală a conducătorului lor de la Conferința Generală. Cum vedeți viitorul mișcării adventiste de tineret?

Când privesc spre viitor, să zicem spre anul 2000, văd lucrarea noastră angajată să-i aducă pe tineri în Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este gândul care îmi vine mereu și mereu în minte. Ca să ajungem la acest ideal, avem nevoie mai întâi să ne fondăm toate planurile și activitățile pe cuvântul Scripturii și să căutăm să înțelegem și să împlinim nevoile tineretului în lumina Bibliei. Acest lucru este valabil oriunde în lume, inclusiv în România.

Noi, la Conferința Generală, am cuprins această idee în moto-ul deja îndrăgit: „Beyond the Obvious“. Adică să mergem dincolo de aparențe, să ajungem la lucruri

esențiale și legate de viața personală a tineretului nostru. Atunci când desfășurăm o activitate de orice fel, tinerii să poată spune: „Aha, deci aceasta este religia!“ și astfel să-L cunoască pe Domnul Isus Hristos în mod nemijlocit. Aceasta trebuie să fie ținta fiecărui program și fiecărei întâlniri. Vă încurajez să procedați în acest fel în programele dv. din România.

Din locul în care vă aflați, se pot vedea și pericolele și amenințările care se îndreaptă spre tineretul nostru. Care sunt acestea?

Eu văd că tineretul nostru este confruntat cu o serie de dificultăți, așa putea spune chiar cu o mare varietate de amenințări. Multe dintre aceste pericole pot fi grupate în categoria „secularism“. Tinerii noștri sunt nevoiți să-și trăiască viața zi de zi într-o societate care nu mai este interesată de Dumnezeu. După o săptămână întreagă în care sunt influențați de acest spirit, ei vin la biserică în Sabat, dar întreaga lor mentalitate este im-

pregnată profund de gândirea fără Dumnezeu. Acest fapt creează o serie de încurcături în programele pentru tineret ale bisericii, fapt care solicită o grijă migăloasă și atentă din partea conducătorilor.

Un alt val de dificultăți vine din focul încrucișat al celor două curente, ultraconservator și extraliberal, iar tinerii sunt prinși

la mijloc, neștiind ce să facă.

Tineretul mai este amenințat și de pericolele sociale, cum ar fi șomajul. Cred că și în România aveți deja șomeri, iar cei mai mulți dintre ei sunt tineri. Iată o chemare ca să vă gândiți la diverse programe de instruire poliprofesională, care să-i ajute pe tineri să se integreze social.

Aceasta vreau să spun când zic să vedem dincolo de aparențe, dincolo de lucrurile care se văd, căci și noi ne uităm la cele care nu se văd, întrucât acestea sunt veșnice. Nu este suficient să-i încurajați pe tinerii din România să se înroleze în organizația Exploratorilor sau în ALTAR. Este nevoie să le oferim un program care să facă experiența religioasă cu adevărat remarcabilă și de dorit, utilă în găsirea soluțiilor practice pentru viață. Ce ar fi dacă v-ați gândi la formarea deprinderilor practice necesare supraviețuirii sociale a tineretului din România?

Nu pot să nu mă gândesc apoi la temerile și îngrijorarea privind SIDA. O parte însemnată a populației globului este sub semnul acestei amenințări și, din nefericire, unii tineri veniți în biserică sunt purtători ai virusului HIV. Aceasta ne obligă să-i avertizăm pe tineri și să-i învățăm să trăiască o viață de ascultare voioasă de Legea divină și de abținere totală de la practici care pot duce la această contaminare mortală.

Ce să mai spun de alcool, tutun sau droguri. Iată, deci, o diversitate de pericole care îi amenință pe tinerii noștri, iar noi suntem chemați să depășim nivelul de suprafață și să ajungem la esență, să-i aducem pe tineri în legătură cu Dumnezeu. Când vor veni ispitele, ei vor avea un răspuns personal, clar și salvator.

Deci, cine sau ce ar putea să ne dea speranță în situațiile enumerate cu atâta îngrijorare?

Singura noastră speranță rămâne în Domnul Hristos. Înălțați-L pe Isus Hristos înaintea tineretului din România. Vorbiți despre El, deprindeți-i pe tineri să-și dezvolte o relație personală puternică

cu El. Iată ce înseamnă să mergem dincolo de aparențe.

Acum, la încheierea interviului nostru, tinerii din România așteaptă un cuvânt de ordine din partea liderului lor de la Conferința Generală.

Iubiți tineri din România, Isus vine curând! Uneori, lumea poate fi amețitoare și atrăgătoare, dar nu uitați că viitorul îi aparține lui Dumnezeu. Studiați, rugați-vă, mărturisiți-vă convingerile. Nu fiți mulțumiți să aveți doar calitatea de membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Faceți-vă timp în mod special ca să le spuneți altora ce înseamnă Dumnezeu și ce face El pentru voi.

Eu mă voi ruga pentru fiecare dintre voi, căci Dumnezeu vă cunoaște personal, pe nume. Mă rog pentru voi zilnic, pentru că vă iubesc. Știu că într-o zi vă voi întâlni; dacă nu aici, atunci vă voi căuta în Împărăția slavei.

Vă rog să participați cu toată inima la programele de EXPLO, Tineret sau AMiCUS, susțineți cu tărie biserica din care faceți parte, având privirea îndreptată spre cer, pentru că Isus vine foarte curând. **MARANATHA!**

EDITORIAL / (continuare din pag.3)

Trebuie să ne luăm timp ca să le studiem cu atenție. Poate că limbajul este puțin mai greoi uneori. Poate că avem tendința să spunem: *Nu, asta nu ne privește, așa ceva nu se întâmplă la noi.*

În primul rând, vreau să le spun ceva celor care, citindu-le, se vor recunoaște ca fiind agresorii. Sper că acei cititori care își terorizează soțiile și le lovesc vor avea bărbăția să își spună: *Da, eu sunt.* Îi implor pe toți aceștia să se oprească, cu ajutorul Domnului, de la violență. Să renunțe la toate justificările lor favorite. Îndreptarea începe cu aceste cuvinte spuse sincer: *Nu există scuză!* Unii pot să aibă sluj-

be în biserică, iar altora le place să fie priviți ca oameni evlavioși. Dumnezeu nu binecuvântează predicile lor și nici nu le ascultă rugăciunile (vezi 1 Pet. 3,7) - decât dacă sunt rugăciuni de pocăință. Până la îndreptare, este mai bine să pună deoparte slujbele lor.

Sper că acei cititori - mame și tați - care nu îi tratează pe copiii lor așa cum ar vrea să-L trateze pe Domnul Hristos vor spune: *Da, eu sunt.* Sper că acei membri ai bisericii care își fac părinții bătrâni și nepuțințioși să își urască viața se vor lăsa atinși de Duhul lui Dumnezeu și vor spune: *Da, eu sunt.* Nu putem desființa ce spune Scriptura despre cei care nu poartă de grijă de cei din casa lor (vezi 1 Tim. 5,8).

Domnul este aplecător printre noi și, în vacarmul de voci mândre, ne scrie pe țărână păcatele (vezi Ioan 8,6). Dar să nu plecăm, repetând gestul tragic al celor de atunci. Atât agresorii cât și victimele să stăm până auzim declarația iertării împletită cu harul biruinței: „...nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești“ (v. 11). Așa se pune punctul final urii și dorinței de răzbunare.

În numerele următoare, vom avea articole scrise de specialiști cu scopul să ne ajute pe drumul recunoașterii, mărturisirii, iertării, refacerii și vindecării. Documentele vorbesc și despre răspunderea conducătorilor spirituali și a comunităților - educare, prevenire, intervenție reparatoare sau chiar disciplinară. Tăcând, nu facem dreptate.

Iertați de Isus, lângă tron

Pentru că dorim să vedem cât mai curând Împărăția, vrem să știm ce loc va fi acolo pentru noi, care recunoaștem că nu am împlinit idealurile divine: „Cei cărora Isus le-a iertat cel mai mult Îl vor iubi cel mai mult. În ziua de pe urmă, chiar aceștia vor sta cel mai aproape de tronul Său“ (Divina vindecare, pag. 127).

În spiritul Evangheliei, cel mai mare este chemat la slujirea celui mai slab.

O lume cu totul nouă

Cum ați petrecut ultimul Sabat? A, ați avut un musafir? Cine era? Eh, nu-l cunoșteam mai înainte: s-a spus că vine de la conferință. Totuși, eu am fost la toate conferințele cu Mark Finley și nu-l văzusem niciodată. Nu știu de ce l-au prezentat ca fiind de la conferință...

V-ați făcut prieteni în biserică pe care o vizitați acum? Da, sunt câțiva, foarte drăguți, dar nu prea știu cum să mă port cu ei. În primul Sabat, când am venit la biserică, l-am recunoscut pe unul dintre organizatori și i-am spus: Domnule Ionescu, sunt așa bucuros că vă cunosc! Domnul Ionescu a zămbit și mi-a spus cu tăle: Ei, îmi place mai bine sa-mi spunei frate Ionescu. Și m-am străduit s-o țin minte. Marți ne-am întâlnit, întâmplător, în autobuz: Pacea Domnului, frate Ionescu! i-am strigat eu, încântat că am învățat lecția. Toate privirile s-au îndreptat spre fratele Ionescu. Nu știu de ce, dar parcă nu s-a simțit bine. Însă așa îmi spusese să-i zic!

V-au plăcut anunțurile? Da, însă nu prea le-am înțeles. S-a spus ceva de Sabatul al treisprezecelea. Nici n-am mai putut să ascult anunțul până la capăt. Sabatul nu este ziua a șaptea? Ce este cu treisprezece? S-a mai spus despre diviziune. Are vreo legătură cu toată agitația aceasta despre clonare?

Pentru unii dintre cititori, asemenea dialoguri par imposibile și absurde. Cum să nu înțeleagă cineva cuvinte și expresii așa de simple? Dar, pentru

Comunitate - unitatea de bază a bisericii, formată din credincioși care se adună pentru închinare, studiu și slujire în aceeași casă de rugăciune. Sinonime: adunare, biserică, biserică locală. În România avem puțin peste 1.000 de comunități.

Conferință - organism spiritual și organizatoric, în care sunt reunite bisericile locale dintr-o regiune. În țara noastră avem șase conferințe. Iată denumirea și sediul lor: Banat (Timișoara), Moldova (Bacău), Muntenia (București), Oltenia (Craiova), Transilvania de nord (Cluj-Napoca) și Transilvania de sud (Târgu-Mureș). Grupajul de interviuri din numărul pe ianuarie al revistei vă va ajuta să vă familiarizați cu planurile și cu preocupările conferințelor. Numele complet: conferința locală.

Uniune - organizație care reunește un număr de conferințe, de obicei acoperind teritoriul unei țări. Nume complet: uniunea de conferințe. Cele șase conferințe din România formează o uniune.

mulți dintre cititorii acestui supliment, ele ating o coardă sensibilă - cum se vorbește, de fapt, în Biserica Adventistă? De ce este așa de greu de înțeles?

În Noul Testament (1 Corinteni 11,1-33), Pavel descrie biserica asemenea unei familii mai mari în care lucrăm împreună spre slava lui Dumnezeu, care este Capul familiei. Voi, noii veniți, vă numărați printre cei mai iubiți membri ai acestei familii. Și, ca toți noii membri sau „nou-născuții”, este nevoie să învățați viața familiei - limba care se vorbește, obiceiurile, organizarea.

Așa cum nimeni nu se așteaptă de la un nou-născut să cunoască toate obiceiurile familiei, nimeni nu se așteaptă de la voi să știți deja totul despre noua voastră biserică. De aceea nu trebuie să trăiți sub teama că veți greși cu ceva. La urma urmei, nimeni nu v-a instruit cu privire la aceste amănunte. Cursul de pregătire pentru botez s-a concentrat asupra doctrinei și vieții creștine și n-a fost timp să învățați când se spune „Pacea Domnului” sau „Bună ziua”.

Dar, pe măsură ce veți crește, veți învăța limbajul, vă veți familiariza cu structura de organizare, vă veți putea simți ca acasă. Iar, dacă vă veți păstra iubirea pentru Domnul Hristos și zelul, veți fi din ce în ce mai rodnici și fericiți în biserică.

În acest număr, încercăm să vă familiarizăm cu noțiuni din domeniul organizării bisericii. Dacă aveți cuvinte neînțelese, nu ezitați să-i întrebați pe prietenii voștri din comunitate! Bineînțeles că și noi ne vom bucura să primim scrisorile voastre, cu întrebări, experiențe, observații.

Diviziune - corpul unit al uniunilor dintr-un teritoriu care, de regulă, cuprinde mai multe țări. Biserica adventistă din lumea întreagă este organizată în douăsprezece diviziuni. Țara noastră face parte din Diviziunea Euro-Africa, reunind uniuni din Europa (Portugalia, Spania, Italia, Belgia, Franța, Germania, Elveția, Austria, Cehia, Slovacia, România, Bulgaria) și Africa (Angola și Mozambic), la care se adaugă unele teritorii cu populație în majoritate musulmană (Turcia, țările din nordul Africii etc.). Sediul este la Berna, în Elveția. Diviziunile sunt secțiuni ale Conferinței Generale, de aici numele de diviziune.

Conferința Generală - cea mai cuprinzătoare unitate de organizare, care reunește toate uniunile din toată lumea. Sediul este în apropierea capitalei Statelor Unite, Washington.

Comitet - corp reprezentativ, compus din persoane alese cu scopul de a asigura conducerea spirituală și de a îndeplini responsabilități speciale în fiecare unitate de organizare din cadrul bisericii.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Un profet pentru timpul nostru

**Darul profeției
Noi credem că unul
dintre darurile Duhului
Sfânt este profeția.
Acest dar este un semn
de identificare a
bisericii rămășiței și a
fost manifestat în lu-
crarea lui Ellen White.
Scrierile acestui sol al
lui Dumnezeu sunt un
izvor continuu al
adevărului investit cu
autoritate, aducându-i
bisericii încurajare,
călăuzire, instruire și
muștrare. Ele declară
în mod clar că Biblia
este etalonul după care
trebuie să fie verificată
orice învățătură și
orice experiență. (Ioel
2,28.29; Fapte 2,14-21;
Evr. 1,1-3; Apoc.
12,17; 19,10.)**

Puncte fundamentale, 17

De-a lungul anilor, în nenumărate predici și discuții, adventiștii au descris momentul istoric al înfățișării lui Luther în fața Dietei din Worms. Stând în fața adunării înalților prelați și a demnitarilor statului, călugărul neînduplecat a refuzat să renunțe la loialitatea sa față de Biblie. „Conștiința mea este subjugată de Cuvântul lui Dumnezeu”, insistă el, în fața presiunilor extraordinare de a-și abandona convingerile. „Nu pot și nu vreau să retractez. Aici stau.”

Alături de toți protestanții, am admirat și noi această răsunătoare afirmare a autorității fundamentale a Scripturii. Dar nu cumva, în timp ce spunem „Biblia și numai Biblia”, ne bazăm de fapt pe o sursă extrabiblică pentru a ne susține învățăturile și doctrina? Nu cumva pe de-o parte proclamăm *sola scriptura* („numai Scriptura”), iar pe de altă parte ridicăm autoritatea soriei White deasupra Bibliei? Nu cumva suntem inconștienți?

Nu. În Noul Testament, darul profeției este amintit ca fiind unul dintre *charismata* (daruri), care trebuie să existe în biserică până la sfârșitul timpului. Una dintre cele mai clare afirmații este cea din Efeseni 4,8-16. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, *prooroci*; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători... până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”.

Într-o logică impecabilă, pionierii noștri au argumentat că, bazându-ne pe Scriptură, nu putem să desconsiderăm fenomenul profeției contemporane. Din contră, însăși Scriptura oferă garanția că acest dar urma să se manifeste din nou în zilele sfârșitului. Iar la afirmațiile clare ale lui Pavel, ei au adăugat făgăduința divină din cartea lui Ioel: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii” (Ioel 2,28.29).

Aceasta înseamnă că acceptarea fenomenului profeției contemporane decurge din acceptarea fundamentală a autorității Scripturii. Astfel, nu există nici o contradicție logică între acceptarea rolului profetic al soriei Ellen White și aderarea la principiul *sola scriptura*.

Dar de ce este nevoie de încă un profet, dacă avem Biblia? Întrebarea este îndreptățită. Totuși, nu noi decidem când avem nevoie de un profet. În înțelepciunea Sa nepătrunsă, Dumnezeu este Cel care hotărăște. El a trimis un profet - și a avut un motiv temeinic. Fără prezența unificatoare a acestui dar în mijlocul nostru, manifestată prin lucrarea soriei White, Biserica Adventistă s-ar fi dezintegrat demult. Am putea aminti multe momente cruciale din istoria noastră, în care înaintarea bisericii ar fi fost aproape ca totul oprită, dacă n-ar fi intervenit mâna susținătoare a lui Dumnezeu prin darul profetic contemporan.

Spre exemplu, discuțiile din 1888, de la Minneapolis, despre neprihănirea prin credință, i-au așezat pe tinerii A. T. Jones și E. J. Waggoner pe poziții opuse față de puternicii conducători G. I. Butler (președintele cu voință de fier al Conferinței Generale) și Uriah Smith (secretarul Conferinței Generale și editorul revistei *Review and Herald*). Dacă ați fi fost în locul soriei White, dar fără o călăuzire divină, de care parte vi s-ar fi părut mai ușor și mai sigur să treceți? Sora White a stat alături de Jones și Waggoner - niște nou veniți, în contrast cu acei veterani cu experiență. După mai bine de un secol, teologii adventiști oftează ușurați când privesc înapoi, datorită poziției pe care a luat-o sora White. Neavând studii oficiale de teologie, ea a putut totuși să vadă dincolo de paravanul teologic amăgitor, care amenința biserica. Aceste lucruri țin de istorie, dar când vorbim despre validarea rolului profetic al soriei White, sunt enorm de convingătoare.

Să rezistăm furtunii

Împotrivirea susținută față de rolul și solia soriei White în Biserica Adventistă nu trebuie să ne surprindă. În definitiv, aceasta a fost soarta profeților de-a lungul istoriei. Nu au contestat Maria și Aron calitatea specială a lui Moise, de purtător de cuvânt (profet) al lui Dumnezeu? Nu au fost respinși Ilie, Ieremia, Ioan Botezătorul? Și nu a plâns Domnul Isus din cauza unui popor care îi omorâse pe profeții Săi și îi ucisese cu pietre pe solii Lui?

Au fost aduse tot felul de obiecții împotriva autenticității chemării profetice a soriei White. Dacă unele dintre ele dispar cu timpul - cum este

Ellen White (1827-1915)

obiecția că sora White a fost femeie - altele se înnoiesc cu fiecare generație. Altele par să aibă o oarecare noutate - cum ar fi pretenția ca să primim scrierile sorei White într-un sens „pastoral”, dar nu „canonic”. Cu alte cuvinte, rolul ei ar fi doar să ne dea îndemnuri pastorale - să ne spună cum să trăim, cum să ne rugăm și ce fel de creștini să fim. Dar când e vorba de doctrină și de teologie, atunci trebuie să fie trimisă pe locurile din spate, în urma savanților și a teologilor. Această atitudine este ilogică și inacceptabilă din punct de vedere teologic. Dacă credem că Dumnezeu a vorbit prin ea, atunci este evident că El ne poate spune, prin ea, tot ce dorește - indiferent dacă acele lucruri se referă la probleme pastorale, doctrinale sau teologice.

A împrumutat sora White de la alți scriitori? Această întrebare se bazează pe ideea că scriitorul inspirat primește solia de la Dumnezeu, cuvânt cu cuvânt, și că fiecare idee exprimată de profet trebuie să fie originală, să nu mai fi fost exprimată înainte. Aceste susțineri sunt false, iar cei care le prezintă trebuie să respingă în cele din urmă nu numai scrierile sorei Ellen White, ci însăși Biblia. Adventiștii nu cred în inspirația verbală. Noi nu credem că Duhul Sfânt a dictat exact cuvintele pe care trebuia să le folosească profetul. Gândurile, ideile, viziunile vin de la Duhul Sfânt. Dar cuvintele folosite în exprimarea acestor gânduri îi aparțin profetului. Însăși sora White a spus lucrul acesta foarte clar în multe locuri (vezi, de pildă, *Selected Messages*, book 1, pag. 20, 21). Încă din 1888, introducerea la *The Great Controversy* conținea o afirmație în sensul acesta (*Tragedia veacurilor*, pag. 10).

Folosirea surselor anterior existente este un fenomen care se întâlnește chiar în Scriptură. Scriitorul Cronicilor mărturisește că a avut la dispoziție un întreg catalog de materiale de referință, canonice și necanonice, și deseori îi îndrumă pe cititori spre acestea (vezi *The SDA Bible Commentary*, vol. 3, pag. 116). Iar Luca arată în mod clar că a folosit izvoare atunci când și-a scris Evanghelia (Luca 1,1-4).

Se știe că nu Ellen White a fost prima persoană aleasă de Dumnezeu - de pildă, Hazen Foss a refuzat categoric chemarea de a fi profet. Poate că au fost alții mai talentați sau mai corespunzători decât ea pentru această lucrare. Ea nu avea decât 17 ani, o sănătate șubredă și o educație de numai trei clase. Însă, în pofida acestor limite, Dumnezeu a ales-o pe ea - „cea mai slabă dintre cei slabi”, așa cum s-a descris singură uneori - și Și-a demonstrat puterea prin ea.

În foamea ei după lucrurile spirituale, a citit mult. Dumnezeu a condus-o și i-a dat puterea ca să persevereze. El i-a dat viziuni și vise, prezentându-i în fața minții numeroase scene din istoria marii lupte dintre Dumnezeu și Satana. Acestea au venit adesea sub formă de impresii, imagini sau printr-un discernământ foarte clar. Nu au fost transmise cuvintele exacte. Ca toți profeții din vechime, ea trebuia să găsească limbajul care să descrie ce văzuse. Astfel, în mod selectiv, ea folosea uneori cuvintele și descrierile altora, unde se potriveau.

Dar dacă își închipuie cineva că, doar împrumutând de la câțiva autori, s-ar putea scrie o carte ca *Hristos, Lumina lumii*, atunci să încerce. Există acolo o profunzime și o putere care nu pot fi explicate. Aceasta îmi amintește de Predica de pe munte. Unii au spus, exagerând poate într-o măsură, că fiecare afirmație majoră din Predica de pe munte fusese rostită deja de altcineva. Și totuși, puterea acelei predici a rămas neștirbită după 2.000 de ani.

Nu creduli, ci recunoscători!

Istoria noastră arată foarte clar că adventiștii n-au fost creduli. Noi am primit soliile sorei Ellen White ca fiind adevărate numai după ce au fost suspușe celui mai chinuit și mai dureros proces prin care ar putea să treacă orice candidat la titlul de profet. Dar în cele din urmă le-am îmbrățișat și de aceea biserica a prosperat. Dacă, în îndurarea Sa, Dumnezeu a considerat că este potrivit și necesar pentru mântuirea noastră să ne ofere acest dar prețios, să fim recunoscători pentru el. Să nu-L insultăm pe Domnul prin ingratitudea noastră. Din contră, să luăm seama la cuvintele lui Iosafat, din 2 Cronici 20,20: „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbui”.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. În limbajul curent adventist, Spiritul Profetic înseamnă:

a. orice carte religioasă editată de Biserica Adventistă.

b. manifestarea călăuzirii și inspirației divine, sub forma darului profeției atribuit sorei White, numită și serva Domnului.

c. lucrările scrise de Ellen White.

2. Scrierile sorei Ellen White:

a. constituie izvorul doctrinei adventiste, alături de Biblie.

b. prezintă permanent Biblia ca fiind singurul izvor al adevărului, în timp ce ne ajută să înțelegem și să aplicăm principiile ei în zilele noastre.

c. au o valoare facultativă.

3. Un profet adevărat al lui Dumnezeu:

a. nu poate să aducă niciodată, nici o informație suplimentară, care nu se găsește în Biblie.

b. face întotdeauna preziceri cu privire la viitor.

c. este acela care corespunde tuturor criteriilor biblice ale profetismului autentic.

4. Loialitatea Bisericii Adventiste față de întreaga Biblie presupune:

a. acceptarea darului profetic manifestat prin activitatea și scrierile sorei Ellen White, care constituie un semn de identificare a Bisericii Rămășiței.

b. planificarea citirii zilnice a Bibliei, o dată în fiecare an.

c. stabilirea obiectivului de a memoriga Sfânta Scriptură în întregime.

5. Cea mai bună folosire a învățăturilor cuprinse în cărțile Spiritului profetic constă în:

a. aducerea lor ca dovezi pentru susținerea punctelor fundamentale de credință ale bisericii adventiste.

b. selectarea pasajelor care conțin mustrări tranșante și întrebuintarea acestora pentru îndreptarea greșelilor membrilor bisericii.

c. însușirea lor în mod personal, pentru a deveni un creștin mai bun, amabil și iubitor și pentru a-i încuraja și pe alții să crească în viața spirituală.

Răspunsuri corecte:

1. b, c ; 2. b; 3. c (vezi Is. 8,20; Ier. 28,9; Mat. 7,20; 1 Ioan 4,1-3; 4. a; 5. c

Aș schimba o mie de erori pentru un adevăr

Ziua a șaptea - Sabatul

Sabatul zilei a șaptea a fost adus în atenția așteptătorilor revenirii Domnului, încă din 1841, de J. A. Begg, un cercetător al profețiilor din Scoția, iar în 1842, de către bapțiștii de ziua a șaptea, dar milleriștii au refuzat să publice materialul în revista lor, *Signs of the Times*. După 1843, efortul susținut al bapțiștilor de ziua a șaptea de a răspândi înțelegerea lor cu privire la Sabat a sporit interesul milleriștilor față de acest adevăr.

Se cunoaște că Rachel Oakes, bapțiștă de ziua a șaptea, a început să se preocupe de a doua venire a Domnului. În 1844, nu numai că acceptase învățătura despre apropierea celei de-a doua veniri, dar a și prezentat vederile ei cu privire la Sabat unei adunări adventiste din Washington, New Hampshire (vezi fotografia). Mai mulți predicatori adventiști, printre care și T. M. Preble, au aflat și au acceptat Sabatul prin această comunitate.

În 1845, Preble și-a publicat convingerile despre faptul că, „după Lege”, Sabatul trebuia serbat în a șaptea, nu în prima zi a săptămânii. Scrierile sale au ajuns în mâinile lui Joseph Bates, care a acceptat imediat Sabatul, iar el a primit acest adevăr și Crosier, Hahn și Edson. De asemenea, Bates a acceptat și adevărul despre sanctuarul din cer. Astfel, în 1845-1846, un mic grup de credincioși începuse să contureze doctrina despre lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul din cer și despre natura obligatorie a Sabatului zilei a șaptea.

În august 1846, Bates a publicat o broșură, prezentând Sabatul zilei a șaptea ca pe un semn veșnic. Tot de la el au aflat acest adevăr și James White și Ellen Harmon, care au început să serbeze Sabatul în toamna aceluiași an. Astfel, la sfârșitul lui 1846, cei trei fondatori ai adventismului sabatarian erau uniți în privința doctrinei Sabatului.

Între 1846 și 1849, Bates a adus cel puțin trei contribuții majore la înțelegerea profetică a Sabatului. Mai întâi, el a început să vadă legătura dintre Sabat și sanctuar, în Apocalipsa 11,15-19. A ajuns să înțeleagă că Legea lui Dumnezeu stă la baza judecății începute pe 22 octombrie 1844. La data aceea, a fost deschisă a doua încăpere a templului din cer, lăsând să se vadă chivotul legământului, punându-se un nou accent pe Legea lui

Dumnezeu și pe porunca Sabatului, care fusese neglijată. În al doilea rând, Bates a legat doctrina Sabatului de soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14, susținând că versetul 12 - „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” - a început să se împlinească după 22 octombrie 1844. În al treilea rând, pornind de la Apocalipsa 12,17 și capitolul 13, Bates a dezvoltat ideea de sigiliu al lui Dumnezeu și pe cea de semn al fiarei, în contextul credincioșiei față de Dumnezeu sau față de fiară. Credințioșia față de Sabatul biblic va sta în centrul luptei de la sfârșitul timpului.

În ianuarie 1853, Bates a reușit chiar să-i predice despre Sabat văduvei lui Miller. „Sora M.”, scria el, „ne-a primit bine și a ascultat cu atenție cum am explicat ultima solie de pe harta (adventistă sabatariană). A spus că nu știuse, dar că Sabatul despre care învățăm noi este corect.”

Până în 1847, conducătorii sabatarieni își formaseră o teologie escatologică, axată pe credința fermă în lucrarea premilenială a Domnului Isus în Locul Prea Sfânt din sanctuarul cerului, între 22 octombrie 1844 și a doua venire, și în Sabatul zilei a șaptea ca punct de conflict în ultima mare luptă dintre forțele binelui și cele ale răului, prezisă în Apocalipsa 11-14. Alături de aceste doctrine, adventiștii sabatarieni acceptaseră credința despre botezul prin scufundare și despre valabilitatea continuă a darului profeției, tot mai mulți credincioși recunoscând că lucrarea lui Ellen White constituie o manifestare modernă a acestui dar.

Acceptând adevărul despre Sabat, John Nevins Andrews, cel mai tânăr dintre pionierii adventismului sabatarian, a spus: „Aș schimba o mie de erori pentru un adevăr”. După ani de studiu și cercetări, el a scris cartea, de o înaltă ținută intelectuală, *History of the Sabbath and of the First Day of the Week* (Istoria Sabatului și a primei zile a săptămânii), prezentând dovezi biblice și istorice despre aceste două instituții paralele. El a înălțat permanent autoritatea supremă a Bibliei. „Cititorule”, a scris el, „te implorăm să-ți prețuiești Biblia. Ea conține toată voința lui Dumnezeu și îți va da înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Isus Hristos.”

Biserica din Washington, New Hampshire

Declarație cu privire la violența în familie

Violența în familie se referă la o agresiune de orice fel - verbală, fizică, emoțională, sexuală sau care rezultă dintr-o neglijare activă sau pasivă - care este comisă de una sau de mai multe persoane împotriva alteia din cadrul unei familii, indiferent dacă sunt persoane căsătorite sau rude, dacă locuiesc împreună ori separat, sau dacă sunt divorțate. Cercetările internaționale actuale arată că violența în familie este o problemă mondială. Ea se întâlnește între persoane de toate vârstele și de toate naționalitățile, la toate nivelurile socio-economice și în familii care fac sau nu fac parte dintr-o comunitate religioasă. Frecvența manifestărilor ei se descoperă a fi identică în mediul rural și urban.

Violența în familie se manifestă în mai multe feluri. De pildă, poate fi o agresiune fizică asupra soției/soțului. Agresiunile emoționale, ca amenințările verbale, accesul de mânie, expresiile umilitoare și pretențiile de perfecțiune nerealistă constituie, de asemenea, violență. Ea poate lua aspectul constrângerii și violenței fizice în cadrul relațiilor conjugale sau al amenințării cu violența, prin folosirea unei atitudini de intimidare verbală sau neverbală. În ea se includ comportamentele cum sunt incestul și maltratarea sau neglijarea copiilor minori de către un părinte sau de către o altă persoană responsabilă de acel copil, care aduc vătămare și suferințe. Violența împotriva persoanelor în vârstă se poate manifesta prin agresiune sau prin neglijențe pe plan fizic, psihologic, sexual, verbal, material și medical.

Biblia arată clar că semnul distinctiv al credincioșilor creștini este calitatea relațiilor lor umane în biserică și în familia lor. Este în spiritul lui Hristos să-i iubim și să-i acceptăm, să-i căutăm, să-i ridicăm și să-i edificăm pe ceilalți, în loc să ne maltratăm și să ne sfășiem între noi. Nu este loc, între urmașii Domnului Hristos, pentru o dominare tiranică sau pentru un abuz de putere sau de autoritate. Având ca motiv iubirea lor pentru Domnul Hristos, ucenicii Lui sunt chemați să manifeste respect și atenție pentru binele altora, să accepte pe bărbați și pe femei pe plan de egalitate și să recunoască faptul că fiecare persoană are dreptul la respect și la demnitate. Nerealizarea unei asemenea realități cu cei din jur le violează personalitatea și scade valoarea ființelor omenești create și răscumpărate de Dumnezeu.

Consiliul Anual al Conferinței Generale (octombrie 1996) a adoptat mai multe documente importante în domeniul relațiilor umane ale creștinilor. După ce au fost votate și de Comitetul Executiv al Uniunii noastre, acum le prezentăm cititorilor.

Apostolul Pavel spune că biserica este reprezentată de „frații în credință” (Gal. 6,10). Ea funcționează ca o familie lărgită, oferindu-le tuturor acceptare, înțelegere și mângâiere, mai ales celor care suferă sau sunt dezavantajați. Scriptura descrie biserica asemenea unei familii în care să aibă loc creșterea personală și spirituală, atunci când iertarea, încrederea și mulțumirea sufletească iau locul sentimentelor de trădare, de respingere și de supărare. De asemenea, Biblia vorbește despre răspunderea personală a creștinului de a-și apăra templul corpului, ca să nu fie profanat, pentru că este locuința lui Dumnezeu.

Este dureros că violența se manifestă în multe familii creștine. Niciodată ea nu este scuizabilă. Ea afectează profund viața tuturor persoanelor implicate și deseori produce, pe termen lung, o înțelegere deformată cu privire la Dumnezeu, la sine și la alții.

Noi credem că biserica noastră are răspunderea:

1. Să se ocupe de persoanele implicate în violența în cadrul familiei și să răspundă nevoilor lor în ur-

mătoarele feluri:

a. Ascultând și acceptându-i pe cei care suferă din cauza acestor agresiuni, iubindu-i și tratându-i ca fiind persoane de valoare.

b. Denunțând violența ca pe o nedreptate și luând apărarea victimelor atât dintre membrii bisericii, cât și din societate.

c. Exercițând o slujire plină de compasiune și sprijin pentru familiile afectate de violență și căutând să înlesnim accesul victimelor și al autorilor actelor de agresiune la rețeaua de ajutor profesional, existentă în zonă.

d. Încurajând educația și crearea de servicii profesionale autorizate, adventiste, atât pentru membrii bisericii, cât și pentru alte persoane.

e. Exercițând o slujire a împăcării, atunci când regretul manifestat de autorul acestor violențe permite să se întrevadă iertarea și restabilirea relațiilor normale. Regretul cuprinde întotdeauna acceptarea întregii răspunderi pentru nedreptățile săvârșite, dispoziția de a le repara în toate modalitățile posibile și schimbarea comportamentului pentru eliminarea repetării acestor violențe.

f. Prezentând lumina Evangheliei asupra naturii relațiilor speciale care există între soț și soție, între părinte și copil, și alte persoane, și permițând persoanelor și familiilor să crească spre idealul divin pentru viața lor comună.

g. Protejând de ură și răzbunare, în cadrul familiei sau în biserică, atât victimele, cât și pe autorii acestor

violente, dar, în același timp, fiind fermi în a-i considera răspunzători de actele lor pe autorii acestor agresiuni.

2. Să consolideze viața de familie prin:

a. Oferirea educației familiale, orientate spre har și în care se cuprinde o înțelegere biblică a reciprocității, egalității și respectului, care sunt indispensabile pentru relațiile creștine.

b. Sporirea înțelegerii factorilor care contribuie la violența în cadrul familiei.

c. Crearea unor metode prin care să fie prevenite comportamentul abuziv, violența și repetarea lor ciclică, observată deseori în cadrul familiei și de la o generație la alta.

d. Corectarea susținerilor culturale și religioase, care sunt folosite de obicei pentru a justifica sau ascunde violența în cadrul familiei. Spre exemplu, deși Dumnezeu îi învață pe părinți să își corijeze copiii într-un fel care să contribuie la salvarea lor, aceasta nu autorizează aplicarea pedepselor de o severitate excesivă.

3. Să acceptăm răspunderea noastră morală de a fi atenți și sensibili față de comportamentul abuziv în familiile din biserică noastră și din localitatea noastră și să afirmăm clar că acest comportament este o încălcare a principiilor de viață adventiste. Atunci când se constată sau când se fac sesizări cu privire la aplicarea unui tratament abuziv, nu trebuie să se treacă pe lângă acest lucru cu ușurință, ci să fie privit cu seriozitate. Dacă rămân indiferenți sau insensibili, membrii bisericii scuză, perpetuează și chiar pot să agraveze violența în cadrul familiilor.

Ca să trăim ca niște copii ai luminii, trebuie să răspândim lumină asupra întunericului în care trăiesc familiile în care se manifestă violență. Trebuie să veghem unii asupra altora, chiar dacă ar fi mai ușor să rămânem neimplicați în aceste lucruri.

(Declarația de mai sus se bazează pe principiile exprimate în următoarele pasaje biblice: Ex. 20,12; Mat. 7,12; 20,25-26; Marcu 9,33-35; Ioan 13,34; Rom. 12,10-13; 1 Cor. 6,19; Gal. 3,28; Efes. 5,2,3; 6,4; Col. 3,12-14; 1 Tes. 5,11; 1 Tim. 5,5-8.)

Declarație cu privire la abuzul sexual asupra copiilor

Abuzul sexual asupra copiilor are loc atunci când o persoană mai în vârstă sau mai puternică decât copilul își folosește puterea, autoritatea sau poziția de încredere ca să implice copilul într-o activitate sexuală sau într-un comportament sexual. Orice activitate sexuală între un copil și un părinte, frate, soră sau un membru mai îndepărtat al familiei, părinte adoptiv sau tutore, constituie un incest.

În țările în care s-au făcut studii, una din trei fete și unul din unsprezece băieți declară că au fost supuși la abuzuri sexuale înainte de vârsta de 18 ani. În jumătate dintre aceste cazuri, abuzul se repetă pe o perioadă de timp - uneori de câteva luni, alteori continuând mulți ani. Comunitatea creștină nu face excepție.

În cele mai multe cazuri, autorii abuzurilor sexuale sunt bărbați. Ei pot să aibă orice vârstă, să fie de orice naționalitate sau să aparțină oricărui nivel socio-economic. Nu rareori ei sunt căsătoriți, au copii, dețin slujbe respectabile și pot merge cu regularitate la biserică. Se întâmplă frecvent ca autorii abuzurilor sexuale să își nege comportamentul, să refuze să considere că acțiunile lor sunt o problemă și, pentru a-și justifica purtarea, să dea vina pe altceva sau pe altcineva.

Mulți autori ai abuzurilor sexuale își justifică purtarea dând vina pe stres, pe marea lor nevoie de sprijin și

de afecțiune, pe o relație rece sau nesatisfăcătoare cu soția/soțul, pe efectele alcoolului și/sau pe o cădere a stabilității mintale. Totuși, specialiștii în acest domeniu recunosc, în general, că adevărata problemă nu se află în domeniul sexual, ci în dorința de putere și de dominare.

Deși este adevărat că mulți autori ai abuzurilor sexuale dau dovadă de o nesiguranță adânc înrădăcinată și de o proastă apreciere de sine, aceste probleme n-ar trebui să slujească niciodată drept scuză pentru exercitarea abuzului sexual asupra unui copil. Pretenția că atitudinea provocatoare a copilului determină aceste practici ale autorului abuzului sexual este cu totul imaginară.

Abuzul sexual asupra copilului are un efect catastrofal asupra victimelor sale, influențând profund felul de gândire, sentimentele și comportamentul lor în timpul acestui abuz și chiar multă vreme după încetarea lui. El provoacă adesea un larg evantai de dificultăți în domeniul emoțiilor, al comportamentului și al relațiilor, care împiedică dezvoltarea normală. Victimele acestui abuz pot ajunge să sufere de boli psiho-somatice, din cauza unui comportament perturbat sau autodestructiv și/sau din cauza sentimentelor de proastă apreciere de sine, de teamă, izolare, mânie, vinovăție, rușine și deprimare. Deseori, ele întâmpină mari dificultăți la formarea unor relații apropiate, in-

---

**Biblia condamnă pe
față orice abuz de
putere și de autoritate,
pentru că acesta lovește
chiar în cele mai adânci
sentimente ale vic-
timelor cu privire la ele
însele, la semenii lor și
la Dumnezeu.**

---

time, și își creează adesea imagini deformate cu privire la Dumnezeu și la semenii lor. Pe termen lung, abuzul sexual poate duce la ruinarea căsniciei și a familiei, la neglijarea datoriilor, la vagabondaj, dependență de droguri, promiscuitate, prostituție, boli mintale și sinucidere.

Educația preventivă, adaptată în mod special pentru fiecare nivel de dezvoltare, este esențială. În cazul în care a avut loc abuzul sexual, intervenția rapidă a profesioniștilor competenți este cheia vindecării de acest traumatism. Efectele pe termen scurt și cele pe termen lung pot fi reduse, dacă victimele sunt prinse într-un program de consultații, care să le ajute să-și clarifice sentimentele privitoare la acest abuz.

Când a creat familia omenească, Dumnezeu a început prin instaurarea căsătoriei între un bărbat și o femeie, bazate pe iubire și încredere reciprocă. Această relație este destinată și astăzi să slujească drept temelie pentru o familie stabilă, fericită, în care demnitatea, valoarea și integritatea fiecărui membru al familiei sunt protejate și susținute. Fiecare copil, băiat sau fată, trebuie recunoscut ca un dar din partea lui Dumnezeu. Părinților li s-a dat privilegiul și răspunderea să asigure educația, protecția și satisfacerea nevoilor materiale pentru copiii care le-au fost încredințați de Dumnezeu. Copiii trebuie să fie în stare să-și cinstească părinții, să-i respecte, și să se încreadă în ei, fără să fie expuși riscului de a fi supuși la abuzuri sexuale.

Biblia condamnă în modul cel mai categoric abuzul sexual. Ea consideră toate încercările de a confunda, a atenua sau a nega limitele dintre persoane, dintre generații și dintre sexe, prin abuz sexual, ca pe un act de trădare și ca pe o violare gravă a personalității. Ea condamnă pe față orice abuz de putere, de autoritate și de răspundere, pentru că acesta lovește chiar în cele mai adânci sentimente ale victimelor cu privire la ele însele, la semenii lor și la Dumnezeu, și le distruge capacitatea de a iubi și de a avea încredere. Isus a folosit cuvinte foarte tari, ca să condamne acțiunile oricărui om care, prin cuvinte sau fapte, îl face pe copil să păcătuiască.

Noi credem că biserica are obligația morală să se implice activ în prevenirea abuzului sexual asupra copiilor. Suntem angajați, de asemenea, să ajutăm pe autorii și pe victimele acestor acte și pe familiile lor, în procesul vindecării. În mod special conducătorii laici din biserică și slujitorii Cuvântului au datoria să păstreze conduita cuvenită pentru cei aflați în poziții de încredere și de conducere spirituală.

Ca biserică, noi credem că avem următoarele răspunderi:

1. Să-i ascultăm și să-i credem pe cei care suferă datorită abuzului sexual. Cercetările arată că, doar într-un număr foarte mic de cazuri, copiii inventează povestea. În majoritatea cazurilor, copiii nu au experiența și vocabularul necesare ca să inventeze minciuni cu privire la abuzul sexual.

2. Să culegem toate informațiile privitoare la abuzurile sexuale și la efectul lor asupra propriei noastre localități.

3. Să-i ajutăm pe pastori și pe conducătorii laici să recunoască semnalele de avertizare ale abuzurilor sexuale asupra copiilor și să știe să reacționeze în mod corespunzător când este suspectat un abuz sexual sau când un copil spune că a fost victima acestuia.

4. Să stabilim relații eficiente cu profesioniști în domeniul consultațiilor și cu agențiile locale de specialiști în acordarea de ajutor victimelor abuzurilor sexuale, cărora să li se prezinte cazurile corespunzătoare și care pot, datorită formării lor profesionale, să ajute victimele și familiile acestora.

5. Să formulăm îndrumări care să-i ajute pe conducătorii bisericii, care au datoria să-i considere răspunzători de acțiunile lor pe autorii abuzurilor sexuale și să administreze disciplina cuvenită.

6. Să sprijinim educația și dezvoltarea familiilor și a membrilor familiilor prin:

a. Corectarea susținerilor religioase și culturale care sunt invocate și folosite de obicei pentru justificarea sau ascunderea abuzurilor sexuale asupra copiilor.

b. Formarea unui sentiment sănătos al valorii personale în fiecare copil, care să-l facă în stare să se respecte pe sine și să-i respecte pe alții.

c. Încurajarea relațiilor creștine corecte între persoanele de ambele sexe, în familie și în biserică.

7. Să asigurăm un sprijin iubitor și o slujire în scopul mântuirii, în cadrul bisericii, în favoarea victimelor și a autorilor abuzurilor sexuale, înlesnindu-le totodată accesul la rețeaua de specialiști competenți.

8. Să încurajăm formarea unui număr mai mare de specialiști în probleme de familie, pentru înlesnirea procesului de vindecare a victimelor și a autorilor abuzurilor sexuale.

(Declarația de mai sus se bazează pe principiile exprimate în următoarele pasaje biblice: Gen. 1,26-28; 2,18-25; Lev. 18,20; 2 Sam. 13,1-22; Mat. 18,6-9; 1 Cor. 5,1-5; Efes. 6,1-4; Col. 3,18-21; 1 Tim. 5,5-8.)

Isus a folosit cuvinte foarte tari, ca să condamne acțiunile oricărui om care, prin cuvinte sau fapte, îl face pe copil să păcătuiască.

Biserica adventistă și epidemia SIDA

Epidemia globală a sindromului deficienței imunitare dobândite (SIDA) afectează profund misiunea evanghelică mondială a Bisericii Adventiste. Conducătorii bisericii sunt chemați să răspundă prin inițiative în domeniul educației, al prevenirii și al serviciilor publice, ca și prin fapte personale de bunătate față persoanele și familiile aflate în criză. Victimele SIDA pot fi oameni din orice țară, membri sau nemembri ai vreunei biserici, bărbați sau femei, căsătoriți sau necăsătoriți, indiferent de nivelul de educație, de venitul sau de starea lor socială. În multe țări din lume SIDA decimează populația, luând viața multor persoane, inclusiv membri ai Bisericii Adventiste. Toate persoanele, mai ales tinerii care cresc într-o epocă a neglijenței morale, au nevoie să li se prezinte principiile biblice privitoare la sexualitate și intenția lui Dumnezeu ca intimitatea sexuală să fie trăită la adăpostul legământului conjugal. Conducerea bisericii are datoria să le ofere membrilor informații credibile - prezentate în limba lor și adaptate la specificul culturii lor. Biserica este chemată să fie un glas profetic, dar și plin de compasiune - atât purtătoarea de cuvânt, cât și mâinile lui Dumnezeu, în timp ce lucrează asemenea Domnului Hristos în societate.

Misiunea globală a bisericii, care presupune ajungerea la toate rasele și popoarele, atrage în rândul membrilor bisericii multe persoane care au fost infectate cu virusul HIV înainte de a intra în biserică sau care suferă, fiindcă alți membri din familia lor sunt bolnavi de SIDA. Epidemia este atât de răspândită, încât, în cele din urmă, nici o familie nu va rămâne neatinsă de ea. Mulți oameni sunt infectați nu din cauza vreunei acțiuni a lor. O atitudine de condamnare este întotdeauna nepotrivită, mai ales având în vedere că nu se poate stabili cu certitudine sursa infecției. Mulți oameni au îndurat rușine, teamă și agonie, în timp ce membri din familia lor au suferit și au murit de SIDA, deseori simțindu-se constrânși să țină sub tăcere situația lor dureroasă. Așa cum Domnul Hristos a venit ca să ofere vindecare unei lumi care suferă, tot astfel adventiștii de ziua a șaptea au mandatul ca să le poarte de grijă, plini de compasiune, celor care suferă și sunt afectați de SIDA. Membrii pot să lucreze în condiții de siguranță, ca îngrijitori, acasă sau în instituții de îngrijire a sănătății, dacă sunt educați să facă aceasta într-un mod potrivit.

Recomandări

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își recunoaște responsabilitatea creștină de a răspunde crizei globale, reprezentate de SIDA, și efectului ei devastator asupra omenirii și dorește să ajute prin mai multe modalități, între care:

1. Angajarea noastră în eforturi de a reduce riscul îmbolnăvirii de SIDA și în a-i ajuta pe toți cei afectați când o persoană suferă de SIDA, manifestând compasiune și nu condamnare, trăind învățătura și exercitând lu-

crarea de vindecare a Domnului Hristos, care i-a ajutat fără prejudecăți, pe toți cei aflați în nevoie.

2. Numirea unei persoane în fiecare diviziune și, în funcție de posibilități, asigurarea de personal calificat și de resurse financiare pentru a reacționa față de pericolul SIDA prin inițiative corespunzătoare și prin eforturi în colaborare cu alte organisme zonale/naționale.

3. Crearea și conducerea de programe educative anti-SIDA, folosind materialul *HIV/AIDS Guide* (Ghidul HIV/AIDS, pregătit de Conferința Generală), acolo unde poate fi aplicat. Programele să fie adaptate în funcție de nevoile culturale și lingvistice specifice și să se adreseze următoarelor categorii de persoane:

a. Pastori. Educația continuă și întâlnirile cu pastorii trebuie să aibă ca scop pregătirea pastorilor pentru a se ocupa de membrii bolnavi sau afectați de SIDA. Pastorii au nevoie de informații despre prevenirea infectării, despre felul în care să ajute, având compasiune, și să îndeplinească serviciile de cult, cum ar fi oficierea unui serviciu divin funebru pentru o persoană decedată ca urmare a SIDA.

b. Profesori. În educația continuă și în instruirea la locul de muncă să se pună accentul pe transmiterea valorilor spirituale și pe dezvoltarea deprinderilor tinerilor de a învinge presiunile în domeniul sexualității.

c. Părinți. Trebuie să fie încurajați să trăiască un model de stil de viață care susține valorile creștine, înțelegând că relațiile conjugale proaste și folosirea în orice cantitate a alcoolului sau a oricărei substanțe care duce la un comportament violent au un efect negativ direct asupra valorilor și obiceiurilor copiilor în domeniul sexualității.

d. Membrii bisericii. Predicile, materialele ajutoare pentru instructorii Școlii de Sabat, consilierea în vederea căsătoriei și acțiunile de consolidare a familiei, seminariile despre SIDA și programele de învățământ constituie mijloace de transmitere a informațiilor despre sexualitate în general și despre SIDA în special.

e. Persoane din afara bisericii. Biserica are nevoie să își dea seama de ocazia de a depune mărturia creștină și de a lucra în societate în general, folosind metode potrivite de lucrare misionară și luând parte la acțiuni în colaborare cu alte organisme.

4. Protecția și consolidarea familiei prin:

a. Susținerea idealului absteninței de la relații intime înainte de căsătorie.

b. Solicitarea testelor HIV premaritale pentru ambii parteneri, în cadrul pregătirii organizate de biserică în vederea căsătoriei.

c. Înălțarea idealului divin pentru fidelitate conjugală.

d. Recomandarea măsurilor de protecție față de bolile transmise pe cale sexuală, inclusiv SIDA.

5. Transmiterea planificată a valorilor creștine generației următoare, înțelegând că valorile personale în domeniul sexual se stabilesc în primii ani ai tinereții. Trebuie să se acorde prioritate furnizării de informații corecte, creării unui forum pentru discuții deschise și sublinierii dimensiunii morale a luării deciziilor privitoare la sexualitate.

APA

cea mai sănătoasă băutură

„Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor... Și Dumnezeu a zis: să se strângă la un loc apele și să se arate uscatul. Și așa a fost.”

(Gen. 1, 2. 9)

Apa, ocupând două treimi din suprafața pământului, substanță creată de Dumnezeu de la început și utilizată din plin la crearea lumii, este și astăzi o binecuvântare multivalentă, pusă la dispoziția tuturor celor care doresc să o folosească.

Se cunoaște prea bine faptul că apa este vitală pentru întreaga planetă. Circuitul apei în natură, determinat de radiația solară, și mișcările atmosferice sunt factori determinanți ai climei pe toată suprafața pământului. În domeniul economic, apa este cea mai ieftină cale de transport și o sursă majoră pentru producerea de energie electrică. Molecula de apă, deși este extrem de simplă, are forma cea mai potrivită, care îi conferă proprietăți fizice și chimice de o importanță covârșitoare pentru clima și biologia Terrei.

Pentru organismele vii, apa este de neînlocuit. Este cea mai importantă substanță din organism, sub aspect cantitativ, constituind circa 65-70% din

Dr. Cristian Nicolescu

greutatea adultului. Toate reacțiile chimice din organism au loc în apă. Aproximativ o treime din apa corpului nostru constituie mediul ambiant ideal pentru celule, celelalte două treimi găsindu-se chiar în interiorul celulelor.

Prin circulația sa în organism, apa realizează o serie de funcții, în absența cărora existența este de neconceput. Transportul oxigenului și al substanțelor nutritive de la plămâni și tubul digestiv spre celule, îndepărtarea bioxidului de carbon și a deșeurilor toxice, transportul diferitelor substanțe de la locul lor de producere și răspândirea lor în tot organismul reprezintă doar câteva dintre aspectele rolului de transport, realizat de apă.

Apă intervine și în menținerea constantă a temperaturii corpului. Ea dispersează căldura în tot organismul. Prin evaporare la suprafața pielii, ea diminuează calorile în

exces, păstrându-le însă în interiorul corpului, dacă pierderile de căldură cresc.

Apă este eliminată continuu, de aceea trebuie înlocuită mereu, deoarece o pierdere de mai mult de 20-22% din apa organismului duce la deces. Cea mai mare parte din apă o preluăm din exterior, necesarul zilnic pentru un adult fiind de 2,5-3 litri. Din această cantitate, este necesar să bem 1,5-2 litri (opt pahare) de apă ca atare, restul fiind obținut prin alimentație, digestie și metabolism. Introdusă în organism, după o staționare de 15-45 de minute în stomac, apa trece în intestin și apoi în sânge, limfă (lichid care spală toate celulele), iar de aici în celule, pe care le hrănește și le spală, urmând în continuare un traseu invers, spre organele de eliminare.

Toată apa eliminată trebuie înlocuită. Semnalul pentru alimentarea cu apă îl dă senzația de sete. Consumul insuficient de apă este dăunător pentru organism, predispunând la intoxicație internă și, în consecință, la îmbolnăvire; situația este comparabilă cu a unei gospodine care încearcă să spele, cu o singură cană de apă, vasele adunate într-o zi. Senzația de sete nu este întotdeauna indicatorul cel mai bun privind necesitățile de apă ale organismului. Ca orice instinct, ea se poate perverti, dar se poate și educa. La majoritatea oamenilor, senzația de sete apare cu în-

Senzația de sete nu este întotdeauna indicatorul cel mai bun privind necesitățile de apă ale organismului. Ca orice instinct, ea se poate perverti, dar se poate și educa.

târziere, când necesitățile de apă ale organismului sunt deja mai mari decât limitele fiziologice.

În legătură cu aceasta, s-a efectuat un test pe un lot de atleți, la care s-a testat rezistența fizică în raport cu consumul de apă. Atleții care au băut numai atâta apă cât să le potolească puțin setea au rezistat la efort mai puțin decât cei care au băut o cantitate de apă echivalentă cu cea pierdută. În schimb, un alt grup, care a consumat apă mai multă decât le-a fost necesară, a rezistat cel mai bine la efort, iar temperatura corpului a rămas normală.

Deci, apa este vitală pentru organism, în cazul de față măbind rezistența la efortul fizic. Senzația de sete nu reflectă cu promptitudine necesitățile de apă ale organismului. De aceea, este necesar să consumăm ceva mai multă apă decât ne dictează senzația de sete.

Un test destul de fidel și la îndemâna oricui, care reflectă satisfacerea necesităților de apă, este ca

urina să fie incoloră sau colorată în galben pal. Când culoarea ei este galben intens, este imperios necesar să mărim cantitatea de apă băută zilnic. Pericol de supradozare nu există decât de la 2,5-3 litri în sus, deoarece apa nu se acumulează în organism - tot ce bem se elimină.

În zilele noastre, apa este înlocuită din ce în ce mai mult cu fel de fel de băuturi, care, în afară de faptul că au un gust plăcut, conțin substanțe care acționează mai puțin benefic asupra organismului. Băuturile alcoolice, cunoscute încă din antichitate, au produs destule neazuri și nenorociri omenirii și nici un om care gândește logic nu poate afirma că alcoolul este o băutură inofensivă.

Băuturile cofeinizate (cafea, ness, ceai natural, coca, pepsi etc.), oricât de slabe ar fi, măresc predispoziția la stress, cresc secreția gastrică, favorizând astfel producerea ulcerelor, iar prin conținutul crescut de fosfor, măresc pierderile de calciu, contribuind la apariția sau agravarea spasmofiliei și osteoporozei. Zahărul, conținut în majoritatea băuturilor răcoritoare, încetinește digestia, accentuează predispoziția la stress și depunerile de grăsime. De aceea, cea mai sănătoasă băutură rămâne, totuși, apa.

În condițiile vieții moderne, în multe localități, apa este poluată, clorinată, uneori infectată. O metodă simplă și la îndemâna oricui pentru igienizarea apei este decantarea și eliminarea

clorului prin volatilizare. Seara, se adună apa într-un vas mare și înalt (o oală), care se lasă descoperit peste noapte. Clorul se elimină prin volatilizare, substanțele solide se sedimentează, iar diminețea avem o apă ceva mai bună. Poluanții, agenții infecțioși (microbi, virusuri, paraziți) și excesul de săruri se pot elimina prin filtrarea cu ajutorul filtrelor casnice, de tip Brita sau Aquator.

Apa nu se bea în timpul meselor, deoarece încetinește digestia, răcind conținutul gastric și diluând sucurile digestive. Încetinirea digestiei poate avea cel puțin două consecințe:

- prelungirea timpului de staționare a alimentelor în stomac, ceea ce obosește în mod inutil stomacul și-l predispozează la îmbolnăvire, și
- trecerea alimentelor în intestin înainte de terminarea digestiei gastrice. Acest lucru are efecte dăunătoare complexe asupra întregului organism. De exemplu, diluarea sucului gastric duce la micșorarea capacității sale de dezinfectare a alimentelor, mărindu-se astfel riscul de trecere în intestin a unor microbi sau virusuri patogene și apariția unei infecții intestinale sau cu altă localizare.

Deci, apa se bea cu minimum 30 (chiar 45) de minute înainte de masă și la cel puțin 2 ore după masă, când digestia gastrică s-a terminat. Trebuie evitat consumul apei având temperaturi extreme (apa de la frigider sau ceaiurile foarte fierbinți), deoarece ea staționează în stomac până când temperatura ei ajunge la temperatura corpului, obosind astfel stomacul.

Iată și câte ceva despre utilizarea externă a apei. Spălarea

Zahărul, conținut în majoritatea băuturilor răcoritoare, încetinește digestia, accentuează predispoziția la stress și depunerile de grăsime. De aceea, cea mai sănătoasă băutură rămâne, totuși, apa.

Se spune că, datorită consumului apei în cantitate suficientă, Sir Edmund Hillary și Tenzing Norgay, primii cuceritori ai muntelui Everest, au reușit să atingă acest vârf, la care atât de mulți înaintea lor nu reușiseră să ajungă.

Apa ajută și la prevenirea constipației.

Este greu să bem prea multă apă, dar este foarte ușor să bem prea puțină.

Adventist Review, 30 ianuarie 1997

corpului îndepărtează microorganismele, impuritățile și substanțele eliminate prin piele, dintre care multe sunt toxice. Măinile trebuie spălate în mod deosebit, nu doar înainte de mese, dar mai ales după ce atingem bani sau obiecte aflate în locuri publice (mijloace de transport în comun, instituții etc.) Sfințele Scripturi ne raportează cu câtă minuțiozitate au fost instruiți israeliții în probleme de igienă, îndeosebi prin utilizarea apei: pentru spălarea mâinilor, a întregului corp, a hainelor și chiar a caselor.

Încă din cele mai vechi timpuri, apa a fost utilizată la tratarea unor boli. Prin tehnicile pe care le-au descoperit, marii hidroterapeuți Sebastian Kneipp și Louis Kuhne au reușit să demonstreze că atât diversitatea tratamentelor cu apă, cât și rezultatele de excepție pe care le-au obținut, nu cunosc limite.

Hidroterapia - tratarea cu apă - este una dintre metodele cele mai eficiente pentru stimularea și regu-

larizarea activităților fiziologice, ea neavând efecte secundare nedorite. Hidroterapia îmbunătățește capacitatea de apărare a organismului, acționând prin intermediul pielii. Pielea conține o mare cantitate de vase de sânge și nervi, aflate în legătură cu organele interne, astfel încât aplicațiile termice și mecanice pe piele produc modificări în circulație și în funcționarea întregului organism.

Beneficiile hidroterapiei sunt multiple:

- crește circulația sângelui cu până la 400%, ajutând astfel la dezinfectarea organelor interne;
- crește numărul de globule roșii și cantitatea de hemoglobină, combătând anemia;
- crește numărul de globule albe și activitatea sistemului imunitar, având drept consecință creșterea rezistenței la infecții;
- ameliorează rezistența la efort;
- ajută digestia;

• descrește intensitatea reacțiilor inflamatorii;

• are acțiune stimulantă și, totodată, liniștitoare asupra sistemului nervos, fiind foarte utilă în nevroză;

• este ieftină și la îndemâna oricui.

Nu vom da amănunte privind tehnicile de hidroterapie, deoarece acestea se află în lucrarea *Hidroterapia*, care se găsește la standurile de carte adventiste.

Apa este o binecuvântare cerească, deoarece ea vine, și la propriu și la figurat, „de sus”. Apa curată nu aduce calorii, vitamine sau săruri minerale și de aceea nu este considerată nutrient. Cu toate acestea, nu poate fi înlocuită cu nici o altă substanță, ea fiind indispensabilă vieții. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru abundența acestui dar, pe care ni-l trimite în fiecare zi.

dr. Cristian Nicolescu este medic primar de medicină generală la Galați.

Test de evaluare a satisfacerii necesarului de lichide

1		2		3		4		5		Scor total
Ce cantitate de apă sau alte lichide consum în fiecare zi?	Scor	Care este culoarea urinei?	Scor	Transpir?	Scor	Îmi este sete și în timpul meselor?	Scor	Dau atenție senzației de sete?	Scor	
0,5 - 1 litru/zi	1	galben intens	1	mult	1	da	1	Nu. De obicei, am probleme mult mai importante și mai urgente decât să beau apă; deci, rabd ca o cămilă.	1	
1 - 1,5 litri/zi	2	galben pal	2	moderat	2	puțin	2	În general, când îmi este sete, beau.	2	
peste 1,5 litri/zi	3	incoloră	3	puțin	3	deloc	3	Beau când îmi este foarte puțin sete, uneori chiar fără să-mi fie sete, fiind conștient de importanța apei în organism	3	
				deloc	4					
Scor total										

Răspundeți la cele cinci întrebări și adunați cifrele scorurilor.

• Dacă totalul este între 12 și 16, aveți calificativul „foarte bine”, cantitatea de lichide pe care o consumați

satisface necesitățile organismului.

• Dacă totalul este între 9 și 11, aveți calificativul „acceptabil”, consumați o cantitate de lichide puțin sub necesitățile organismului.

• Dacă punctajul este sub 8, consumați prea puține lichide și vă expuneți la îmbolnăviri; sunt necesare și urgente măsuri de majorare a cantității de lichide consumate zilnic.

Luna nu se schimbă

Ai observat vreodată că luna parcă se schimbă? Uneori arată ca un cerc întreg, alteori doar ca un arc de cerc, iar alteori nu se vede deloc. Cum se întâmplă asta?

Păi, de fapt, ea nu se schimbă. Luna are totdeauna forma unei mingi. Forma ei nu se schimbă niciodată. Numai că noi nu o vedem pe toată și ni se pare că se schimbă.

Putem să vedem luna, pentru că ea este luminată de soare. Soarele luminează câte o jumătate a lunii, așa că pe o jumătate din lună este zi, iar pe cealaltă jumătate este noapte.

Când luna arată ca un cerc întreg, atunci se vede toată jumătatea luminată de soare. Dar luna nu stă pe loc - ea se mișcă în jurul pământului. Îi trebuie o întreagă lună de zile ca să înconjoare tot pământul. Și, fiindcă ea se mișcă, nu totdeauna vedem întreaga jumătate luminată de soare a lunii. În fiecare noapte, vedem o imagine puțin diferită a lunii și o parte mai

Rosy Tetz

mică sau mai mare a cercului ei. Când nu vedem deloc luna, ea este tot acolo - doar că nu o putem vedea, pentru că soarele strălucește pe cealaltă parte a lunii, iar jumătatea dinspre noi este întunecată.

Deci, luna nu se schimbă. Umbrele se schimbă.

Unele lucruri se schimbă tot timpul: felul în care se tund oamenii, hainele care sunt la modă, mâncarea care se presune că este sănătoasă sau nesănătoasă.

Oamenilor le vin mereu idei noi. Acesta este un lucru bun. Unele idei duc la rezultate bune, altele nu.

În mijlocul tuturor acestor schimbări, există o Persoană care niciodată nu Se schimbă. Dumnezeu nu Se schimbă. El este astăzi același care a fost și ieri, care va fi și mâine.

Chiar atunci când oamenii au idei diferite despre Dumnezeu, El nu Se schimbă. Ideile noastre nu pot să-L schimbe.

Biblia spune că „Darurile bune se coboară de la Creatorul soarelui, al lunii și al stelelor. Dumnezeu nu Se schimbă așa cum se schimbă umbra lor mișcătoare” (Iacov 1,17, după o traducere pentru copii a Bibliei).

Dumnezeu nu Se schimbă așa cum se schimbă umbrele mișcătoare ale lunii. Cu toate că oamenii pot să aibă cu privire la El idei care Îl prezintă într-o lumină diferită, El nu Se schimbă.

Biblia este lumina pe care o avem ca să ne arate cum este Dumnezeu. Acolo trebuie să privești ca să înveți despre El.

Poți să faci următorul experiment,

ca să înțelegi de ce ni se pare că luna se schimbă.

Într-o cameră întunecoasă, aprinde un bec și să zicem că acest bec reprezintă soarele. Stai cu spatele la bec. Capul tău reprezintă pământul. Ține în fața ta, deasupra capului, o minge, ca și cum ea ar fi luna. Tu stai cu spatele la „soare” și poți să vezi jumătatea luminată de soare a „lunii”, fiindcă „soarele” strălucește direct spre ea.

Acum, întoarce-te, așa încât „soarele” să-ți fie într-o parte. Poți să vezi acum numai jumătatea din jumătatea luminată de „soare” a „lunii”.

Când te întorci cu fața spre „soare”, nu vei vedea deloc jumătatea luminată de „soare” a lunii.

Uită-te astăzi seară la luna adevărată și vezi cum arată.

Biserica adventistă din Daghestan lovită de o tragedie. În lumea întreagă s-au răspândit cu repeziune știri despre o tragedie înspăimântătoare petrecută în Daghestan, republică independentă din Munții Caucaz, parte a Federației Ruse. Surse autorizate din cadrul Diviziunii Euro-Asia (ESD), cu sediul la Moscova, prezintă următorul raport:

„Știrile difuzate de presa locală și internațională, și confirmate de poliția locală și de autoritățile guvernamentale, arată că Gadjimurat Gadjiev, în vârstă de 31 de ani, și soția sa, Tatiana, au fost acuzați de răpirea și uciderea unei fetițe de 12 ani. Gadjimurat, care a devenit adventist în timpul unei condamnări la închisoare, a fost pus pe o listă de suspecți. Totuși, vinovăția sa nu a fost probată de o anchetă oficială sau de tribunal. În agitația provocată de faptul că vinovatul nu era descoperit, Gadjimurat și soția sa, Tatiana, erau membri foarte activi ai grupului de opt adventiști din localitate. Ceilalți adventiști sunt absolut convinși că cei doi nu sunt vinovați de faptele pentru care au fost asasiinați.

Pastorul adventist din Makachkala, capitala Daghestanului, a confirmat această crimă. Gadjimurat și soția sa, Tatiana, erau membri foarte activi ai grupului de opt adventiști din localitate. Ceilalți adventiști sunt absolut convinși că cei doi nu sunt vinovați de faptele pentru care au fost asasiinați.

Potrivit cu un raport al pastorului Lee Huff, președintele ESD, în Sabatul următor, 8 martie, viața comunităților din Daghestan nu a fost cu nimic tulburată și situația era calmă.

Conducătorii locali ai bisericii și oficialii diviziunii au fost asigurați de către autorități că nu există nici o bănuială privind implicarea bisericii adventiste în asemenea acte. Șeful

musulman local a dat asigurări că va face tot posibilul ca numele bisericii adventiste să nu fie asociat cu acest caz.

Bogdan Kachmar, directorul pentru comunicații al ESD, a declarat că autoritățile nu au găsit nici o dovadă directă privind participarea lui Gadjimurat la moartea fetiței, iar biserica nu este implicată în nici un fel. Autoritățile continuă ancheta, iar cei vinovați de asasinarea lui Gadjimurat și a soției sale au fost puși sub acuzare.

În Daghestan, unde populația este predominant musulmană, există aproximativ 100 de adventiști.

*Adventist News Network,
14 martie 1997*

Universitatea Loma Linda în China. Școala de sănătate publică a Universității Loma Linda a primit fonduri pentru un program de educație pe o perioadă de patru ani, care să ajute la pregătirea medicilor cu funcții de conducere în domeniul sănătății publice din provinciile Chinei.

Acest proiect reprezintă colaborarea dintre Universitatea Loma Linda, Institutul național de educație sanitară din ministerul chinez al sănătății și Organizația Mondială a Sănătății. Pentru 1997, este prevăzută o conferință națională, la care se vor întruni specialiștii adventiști din China în domeniul sănătății, ca să se cunoască și pentru schimb de experiență. Aceasta va fi prima întâlnire a cadrelor sanitare adventiste din China. Pentru primăvara lui 1998, este prevăzută o altă conferință, finanțată de Centrul medical al Universității Loma Linda împreună cu Universitatea de medicină din Beijing, și care va avea drept scop însușirea de către cadrele sanitare medii, din spitale și clinici, a unor tehnici de educație a pacienților.

EUD News Items, 2 dec. 1996

Radio Vocea Speranței la o mie de zile de emisie

Exact la un an de la întreruperea emisiunilor sale din București, Radio Vocea Speranței pășește într-o nouă experiență: începând cu 1 martie, timpul de emisie în București a fost extins de la două la șase ore pe zi. Aceasta a coincis cu împlinirea a o mie de zile de emisie, ocazie care a fost marcată printr-o recepție la Centrul Internațional de Presă, în seara zilei de 4 martie. Momentul a fost onorat de participarea a numeroase personalități publice, politice și religioase: parlamentari, membri ai Consiliului Național al Audiovizualului, reprezentanți ai unor ministere, directori și redactori de publicații, scriitori, pictori, muzicieni.

S-au primit mesaje de felicitare din partea unor reprezentanți ai bisericii adventiste și ai rețelei de radio adventiste (AWR).

Conflictul care a opus timp de un an Radio Vocea Speranței și Consiliul Național al Audiovizualului a fost stins prin anularea de către CNA a deciziilor din 16 ianuarie și 8 februarie 1996, care afectau drepturile de emisie ale RVS.

Evenimentul a fost prezentat în presă (România liberă, Tineretul liber) și la televiziunea națională în cadrul emisiunii „Lumină din lumină”.

Lideri adventiști primiți de patriarhul ecumenic de Constantinople, Bartholomeos I. Dr. Bert B. Beach și Dr. John Graz, de la oficiile Conferinței Generale pentru afaceri publice și pentru relații între biserici, au fost primiți oficial de patriarhul ecumenic de Constantinople, Bartholomeos I, la reședința sa istorică din Istanbul, pe 25 octombrie.

După o întâlnire amicală și discuții sincere, conducătorii adventiști s-au întâlnit cu patru membri ai Sfântului Sinod și cu un teolog ortodox, pentru a se cunoaște și pentru a explora pe larg relațiile între biserici, cu referire la evanghelizare, prozelitism, creșterea bisericii și libertatea religioasă. Întâlnirea s-a încheiat cu o masă, la reședința patriarhală, oferită de patriarhul ecumenic în onoarea celor doi oaspeți. Aceasta a fost prima dată când patriarhul ecumenic a primit oficial conducători ai bisericii adventiste de ziua a șaptea.

EUD News Items, 2 dec. 1996

Calea către Hristos oferită reginei Sofia a Spaniei. Un exemplar unicat

al cărții *Calea către Hristos*, în limbile bască, catalană și spaniolă, trei dintre cele patru limbi principale vorbite în Spania, a fost oferit reginei Sofia a Spaniei, în cadrul ceremoniei de aniversare a zilei de naștere a reginei. Președintele Uniunii spaniole, Juan Lozano, a făcut prezentarea ediției speciale, legate în piele, a cărții scrise de Ellen White.

EUD, News Items, 2 dec. 1996

Douăzeci și opt de persoane botezate în Israel. Mai mult de 500 de persoane au asistat recent pe malurile râului Iordan la botezul a 28 de persoane. Candidații și prietenii lor au fost aduși cu 14 microbuze la locul botezului. Cei botezați provin din mai multe țări, printre care Ghana și România.

Oamenii care s-au mutat dintr-o țară în alta - uneori în împrejurări dificile - sunt foarte deschiși pentru Evanghelic. Biserica noastră din Israel pregătește un plan pentru a face cunoscută Evanghelia celor 700.000 de evrei veniți în ultimii ani în Israel din Rusia.

Adventist Review, 16 ian. 1997

REBECA - proiect matrimonial

Profesori din România predau în Conferința Bucovina, Ucraina.

Între 18 și 24 ianuarie 1997, frații Nelu Dumitrescu și Dezideriu Faluvegi, profesori la Institutul Teologic Adventist, au răspuns unei invitații din partea Conferinței Bucovina, de a face o vizită în folosul fraților de limba română, pastori și slujbași. Cu această ocazie, cei doi frați au ținut cursuri de omiletică, Spiritul Profeției, epistole, drept bisericesc. În Sabat, au vizitat mai multe comunități, frații români exprimându-și bucuria pentru ocazia de a mai auzi o limbă românească autentică și de a afla vești din Biserica Adventistă din România.

Sperăm că, în viitor, relațiile noastre cu frații din țările vecine se vor diversifica. Atmosfera de dragoste frățească și de împreună simțire ne-a făcut să ne simțim ca acasă, iar pe ei ca în România. Președintele Conferinței Bucovina, B. Corjos, împreună cu comitetul, ne-a oferit ocazia să discutăm despre nevoile câmpului românesc de acolo și despre posibilitățile de a le împlini. Cu ocazia vizitei noastre, i-am anunțat despre gestul de dragoste al fratelui Costică Balotă din Berna, care le-a trimis trei aparate de videoproiecție pentru evanghelizarea din acel câmp.

Colaborarea va continua și în domeniul învățământului, deoarece există interes pentru trimiterea a doi studenți la studii teologice, în vederea acoperirii cu pastori a câmpurilor de limba română. Să ne rugăm pentru lucrarea lui Dumnezeu din Conferința Bucovina.

Nelu Dumitrescu

Spitalul adventist din Sydney, Australia, câștigă Premiul de Merit.

Spitalul adventist din Sydney, a primit recent Premiul de Merit din partea Asociației spitalelor particulare. Premiul a fost acordat pen-

Departamentele Tineret și Viața de familie ale Conferinței Oltenia vă propun colaborarea în vederea găsirii unui posibil partener de viață, dacă nu sunteți căsătorit(ă). Dacă aveți între 20 și 40 de ani și vreți să vă căsătoriți cu un partener creștin adventist, trimiteți numele și adresa dv. la Craiova 1100 Of. poștal 1 C. P. 37, pentru REBECA. Veți primi un chestionar foarte extins și amănunțit, privind viața, preferințele, gusturile și aspirațiile spirituale ale dv., așa încât, prin răspunsurile date la întrebări foarte precise, să conturați profilul partenerului dorit.

După trimiterea acestui chestionar completat la toate întrebările, în urma analizei pe calculator a compatibilității, vi se va expedia numele și adresa câtorva posibili parteneri, care s-au anunțat ca și dv. la banca de date REBECA. Urmează să luați legătura personal, prin poștă, și să eliminați persoanele de pe listă care nu corespund intereselor dv.

Organizatorii nu garantează că vă veți căsători, ci doar vă va oferi nume de persoane care doresc același lucru ca și dv. Dacă v-ați găsit un posibil partener, vă vom recomanda un pastor adventist, care să vă ajute în verificarea compatibilității și pentru pregătirea în vederea căsătoriei. Corespondența va fi asigurată de o singură persoană, discretă și responsabilă, garantându-se completa confidențialitate.

Tot ce aveți de făcut acum este să scrieți pe adresa de mai sus și să vă exprimați interesul pentru acest proiect.

tru înființarea echipei și a clinicii de tratare a rănilor în cadrul spitalului.

Echipa a tratat cu succes șase pacienți infectați de o bacterie rară, necontagioasă, care produsese moartea a 16 persoane în 1993. Echipa a înregistrat constant o rată a vindecării pacienților săi de 82-84%, spre deosebire de 59-64%, cât s-a obținut în alte instituții, pentru servicii similare.

Adventist Review, 13 februarie 1997

În pofida persecuției, 14.000 de persoane au fost botezate în sudul Mexicului.

Numărul foarte mare al persoanelor botezate arată că focul evanghelizării n-a fost înăbușit în sudul Mexicului, în pofida veștilor despre persecuție religioasă în unele regiuni.

Uniunea Mexicului de sud este una dintre cele mai mari uniuni din lume, având 335.000 de membri, 4.400 de comunități și 280 de pastori. Însă biserica din Mexic întâmpină greutăți. Conform rapoartelor locale, există organizații care controlează

diferite regiuni și care consideră că adventiștii sunt un grup religios ostil, deoarece refuză să sprijine diferitele grupări politice aflate în conflict. Această mentalitate a dus la persecuție religioasă în mai multe regiuni din sudul Mexicului.

Adventist Review, 27 februarie 1997

Pastor adventist arestat în Laos. În octombrie 1996, autoritățile din Laos au arestat un pastor adventist care a introdus în țară Biblii pentru membrii săi. Introducerea Bibliilor în Laos este considerată o faptă deosebit de gravă și se pare că, dacă nu va interveni Dumnezeu, pastorul Houphanh va fi condamnat la o detenție lungă. Deși cazul acesta încă nu a fost judecat, au fost epuizate toate eforturile de a obține eliberarea pastorului. „Vă invit să vă rugați serios împreună cu mine și cu familia pastorului Houphanh pentru el”, spune fratele Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale.

Adventist Review, 27 februarie 1997

Un nou președinte pentru Radio Mondial Adventist (AWR). Donald Jacobsen va deveni președintele AWR, de la 1 aprilie 1997. Fratele Jacobsen are o bogată experiență în conducerea bisericii, atât în Statele Unite, cât și în Asia.

Este cunoscut pentru viziunea sa inovatoare privind viitorul bisericii și pentru relațiile pozitive, prietenești, cu oamenii. Jacobsen este în prezent asistent administrativ al președintelui Diviziunii America de Nord.

Potrivit unui raport întocmit de British Broadcasting Corporation (BBC), Radio Mondial Adventist, care emite în prezent prin 18 stații din întreaga lume, în 47 de limbi, mai mult de 1.000 de ore pe săptămână, are mai multe ore de transmisie decât oricare altă rețea creștină de radio. AWR are sediul la Conferința Generală și, de asemenea, birouri și stații de transmisie proprii sau închiriate în Armenia, Costa Rica, Germania, Guam, Guatemala, Italia și Slovacia.

AWR Release, 10 martie 1997

Adventistă de ziua a șaptea din Australia câștigă un mare concurs de cunoștințe biblice.

Elaine Fletcher, soția unui pastor adventist, este câștigătoarea concursului de cunoștințe biblice organizat de Societatea biblică din New South Wales. Concursul organizat cu scopul de a crește interesul pentru citirea și studiul Scripturii a avut finaliști din 27 de regiuni. Marea finală s-a desfășurat la Sydney.

De câteva ori, li s-a dat și ascultătorilor ocazia să participe; adventiștii au fost din nou victorioși, George Scott din Parramatta câștigând cele mai multe premii.

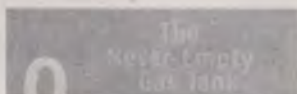
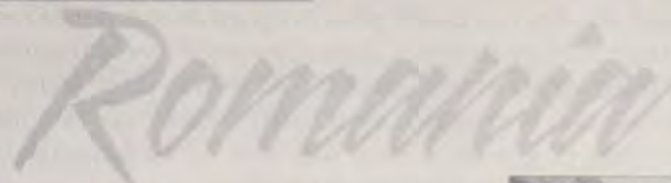
Sora Fletcher (65 de ani) a primit ca premiu două bilete de avion, dus-întors, pentru Indonezia.

EUD, News Items, 2 decembrie 1996

Biserica Adventistă din România în presa adventistă

Lives Touched In

A young pastor was studying a religious book on a train. The soldier next to him started a discussion and showed him a copy of the Holy Sabbath to find books given by a friend in the army. The pastor spoke to him about NET '96 and to their amazement discovered the soldier was to finish his military service on the very opening day of NET '96. After attending every meeting he was baptised.

After some of the meetings ended up being a last of 10 people, several other young couples came, some children, coming to friends.

A man's life for God

7-MILE WALK: Young (left), a Romanian Adventist, walked seven miles each night to the meetings, carrying his three-year-old child. During Trinity first walk, the three traveled, walking, did not any other but incident. Walking 7 miles to a lot, but suddenly fell, injured by the fall. Spirit to love for Christ, will go to the church. He did not miss any of the remaining meetings. They were baptised and now their dream is to work.

În ultimele luni, Biserica Adventistă din România a fost prezentă în cele mai importante publicații adventiste. Revista *Ministry*, care este publicată pentru peste 250.000 de pastori adventiști și clerici din toate bisericile creștine, dedică opt pagini din numărul pe februarie programului de evanghelizare prin satelit Net '96. Două dintre acestea (fotografia de mai sus) prezintă informații de bază despre acest program în România, fotografiile și nu mai puțin de 12 experiențe. Numărul conține alte trei istorisiri despre Net '96 în România.

Adventist Review a oferit, în repetate rânduri, cititorilor din lumea întreagă informații despre programul Net '96 în România, ca și despre redobândirea

clădirii bisericii adventiste din Ploiești și despre dezvoltarea lucrării prin radio.

În noua rubrică *Adventist Life*, a fost redată istorisirea despre un băiețel de 6 ani care a participat cu regularitate la conferințele Net '96. Multe dintre expresiile și temele caracteristice i-au intrat în vorbirea de zi cu zi. Când a fost întrebat: „În ce an suntem?“, fără să stea pe gânduri, a răspuns dintr-o răsufare: „Anul 2000 și dincolo“. (*Adventist Review*, 6 martie 1997)

Într-o altă rubrică, urmărind să-i familiarizeze pe cititori cu regiunile cele mai dinamice ale bisericii, este publicată o istorisire din România (petrecută în comunitatea Noul Grant, București) și câteva date de bază despre biserica noastră.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Masacru la o misiune catolică din Angola.

Peste 30 de persoane au fost masacrate la misiunea catolică din Kambondongo, din sud-estul Angolei. Potrivit unor surse ecleziastice locale, șase călugărițe ar fi deținute în imobilul misiunii. Misiunea ONU din Angola, UNAVEM III, nu a fost în măsură să furnizeze detalii. Dar atacuri atribuite de guvern foștilor soldați UNITA (ex-opoziția înarmată) au loc frecvent în Benguela. Dintre cei circa 70.000 de luptători UNITA dezarmați și regrupați în 15 tabere, supervizate de ONU, în așteptarea demobilizării sau integrării în noua armată, 30.000 au dezertat, scăpând oricărui control.

România liberă, 13 martie 1997

Majoritatea bisericilor din România nu fac față unui incendiu.

Începând din luna decembrie 1996, comisiile de control din cadrul Inspectoratului General al Corpului Pompierilor Militari au verificat 2882 de biserici, mănăstiri și case de rugăciune, unde au fost constatate peste 4400 de nereguli în utilizarea instalațiilor și echipamentelor electrice și de încălzire, cu improvizații și defecțiuni. Ca urmare a constatărilor făcute, pompierii au sancționat contravențional 121 de unități. Concluziile specialiștilor arată că majoritatea locașurilor de cult expuse riscului nu fac față unui incendiu.

Pe fondul neregulilor constatate anul trecut, din cele 34 de incendii izbucnite la locașurile de cult, 26 au fost la obiectivele de rit

ortodox, câte două la cele de rit catolic și adventist de ziua a șaptea și câte unul la cele evanghelic-luteran, penticostal, baptist și mozaic. Comparativ cu anul 1995, în 1996 numărul incendiilor a crescut simțitor.

Evenimentul zilei, 22 feb. 1997

Liturgie pentru cei fără grai și fără auz.

La Pitești, în biserica Sf. Spiridon, se desfășoară, în fiecare duminică după amiază, o slujbă unicat pentru biserica ortodoxă română: Liturgie, slujită prin semne pentru credincioșii surdo-muți. Singurul preot ortodox din România care a avut puterea și curajul de a învăța singur limba-jul semnelor, Constantin Onu, nutrește speranța de a aduce lumina credinței în sufletele acestor oameni nefericiți, retrași în ei înșiși

din cauza handicapului lor. Întregul ritual se desfășoară într-o lume a tăcerii, lăsându-ți impresia stranie că ești într-o biserică goală.

Evenimentul zilei, 8 martie 1997

Patriarhul Teoctist a lansat un apel la împăcare cu Biserica Greco-Catolică.

Cancelaria Sfântului Sinod a lansat un Apel la reconciliere și unitate cu Biserica Greco-Catolică, adresat de Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Acest Apel este un gest salutar, în contextul în care relațiile dintre cele două Biserici istorice surori (cum au fost definite în Constituția din 1923) au cunoscut, de-a lungul celor șapte ani de la reabilitarea formală a Bisericii Greco-Catolice, momente tensionate.

România liberă, 14 martie 1997

